

သတ္တိကတော့ အတော့်ကို ကောင်းသည်။

တစ်အိုးလည်း မစားနိုင်၊ တစ်အိမ်လည်း မနေနိုင်ဘဲ အိမ်ထောင် ပြုရဲကြသူနှစ်ဦးမှာ အောင်အောင်(ကြံတိုင်းအောင်)နှင့် နွေးနွေးတို့ ဖြစ်ကြလေ သည်။

“အဖေတို့ အမေတို့က နာမည်ပေးတဲ့နေရာမှာတော့ အထူးပဲ မောင်၊ ဘယ် သူမှ လိုက်လို့ မမီဘူး၊ သိပ်ပြီး တော်တာ”

အောင်အောင်က ကော်ဖီမစ်ထုပ်ကလေးကို ဆွဲဖောက်ပြီး ရေနွေး ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇွန်းသေးသေးလေးနှင့် နာနာ ခေါက်သည်။ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်ကာ ဒီကော်ဖီလေး တစ်ခွက်ကို နွေးနွေး မလာ မချင်း အချိန်ဆွဲကာ သောက်ရင်း စောင့်ရသည်မှာ သူ၏ နေ့စဉ်ဝတ္တရား တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

‘အစ်မကြီးကို စိန်ရွှေမြတဲ့’

‘အင်း’

ဖိုးဇော်က ခေါင်းညှိမ့်သည်။ အောင်အောင်၏ အစ်မအကြီးဆုံး ဖြစ်သော စိန်ရွှေမြကို သူ တစ်ခါမြင်ဖူးသည်။ ရုပ်ရည်လေး သနား ကမား ရှိသော်လည်း ကလေးတွေ တို့လို့တွဲလောင်းနှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေဟန်ရှိ သည်ကို သတိထားမိခဲ့သည်။

‘အစ်မလတ်နှစ်ယောက်ကျတော့ စိန်ရွှေမြတဲ့၊ စိန်ရွှေမြဲ့တဲ့၊ ဟာ

ဟ၊ နာမည်စီးလို့လားတော့ မသိဘူး၊ သူတို့မှာ ဘာစိန် ဘာရွှေမှလည်း မရှိဘူး’

‘စိန်မရှိပေမယ့် အဲဒါထက် အဖိုးတန်တဲ့ စက်ရှိတယ်လေကွာ ဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒီစက်ကမှ တကယ်ပိုက်ဆံဖြစ်တာ’

ဖိုးဇော်က သူ့ကို အားပေးသလို ပြောသည်။ ဟုတ်သည်၊ သူ၏ အစ်မလတ်နှစ်ယောက်တွင် စက်ကလေး တစ်လုံးရှိသည်။ သူများ တကာ တွေလို ဆန်စက်တို့၊ ဆီစက်တို့၊ သွပ်ပြားစက်ရုံတို့၊ ခေါက်ဆွဲ စက်ရုံတို့တော့ မဟုတ်ချေ။ ခြေနင်းစက် စုတ်စုတ်ကလေး တစ်လုံးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ခြေနင်းပြားနေရာက မူလီချောင်နေသဖြင့် နင်းလိုက်တိုင်း ဂျိန်း ဝှမ်း၊ ဂျိန်း ဝှမ်းနှင့် စည်းချက်ကျကျ မြည်နေသော်လည်း အလုပ်တော့ ဖြစ်နေသားပင်၊ တစ်ဦးက ချုပ်နေလျှင် ကျန်တစ်ဦးက အင်္ကျီညှပ်သည်။ အမေကတော့ ကော်ကပ်တာပေါ့လေ။

‘ငါ့ကိုကျတော့ ကြံတိုင်းအောင်တဲ့’

ဒီတစ်ခါတော့ ဖိုးဇော်လည်း သူ့ကိုကြည့်ကာရယ်သည်။ ကြံတိုင်း မအောင်သော မောင်ကြံတိုင်းအောင်အကြောင်းကို အတွင်းသိ အစင်းသိမို့ မရယ်ဘဲလည်း မနေနိုင်။

‘အင်း အောင်လိုက်တဲ့ အကြံတွေ၊ မိန်းမချောချောလှလှလေး တစ်ယောက်ကို ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် ခိုးပြေးပြီးတာတောင် အတူ မနေနိုင်တဲ့ဘဝ၊ တောက်’

အောင်အောင်က တောက်တစ်ချက် ခေါက်ရင်း ဖိုးဇော်နှင့် အတူ လိုက်၍ ရယ်မိသည်။ ရယ်မယ့်သာ ရယ်ရသော်လည်း ရင်ထဲတွင်တော့ မရွှင်။ အို မရွှင်ရုံမျှ မကပါ။ ငိုချင်နေပါသည်။ တကယ့်ကို ငိုချင်နေပါသည်။

သူနေသည်က အင်းစိန်လမ်းမကြီးဘေးတွင် တန်းလျက်ဆောက် ထားသော ရှစ်ထပ်တိုက်ကြီးများမှာ ဖြစ်သည်။ မြင့်မားသော အဆောက် အအုံကြီးများမှာ လေထဲသို့ လွင့်ပြီး တက်နေဟန်ရှိသည်။ အောင်အောင်သည်

သူတို့ဌာနေ တိုက်တန်းရှည်ကြီးများကို မော်ကြည့်ရင်း မောဟိုက်ဟိုက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာစာ တစ်ဆယ့်နှစ်ပေ၊ အလျား ပေလေးဆယ်သာ ရှိ သော တိုက်ခန်းလေးများသည် ဗီရို ရှည် ညကြီးတစ်လုံးတွင် အထပ်လိုက် ထိုးထည့်ထားသော အံဆွဲလေးများနှင့် တူသည်။ အောင်အောင်နေသည်က ဒီဘက်တိုက်၏ ခုနစ်လွှာမြောက် အံဆွဲ၊ နွေးနွေးနေသည်က ဟိုဘက်တိုက် ၏ ခြောက်လွှာမြောက် အံဆွဲ၊ အကြောင်းကိစ္စကြီးငယ် ရှိလျှင်ပင် ဒီအံဆွဲမှ ဟိုအံဆွဲဆီသို့ သွားရမည့်ခရီးမှာ နီးလျက်နှင့် မောလှသည်။

‘ဆယ့်ခြောက်နှစ်နဲ့ ရည်းစားထားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ရည်းစားဦးနဲ့ ရတယ် ဆိုတာ ရှားပါတယ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်နဲ့ ရည်းစားထားဖို့ မစဉ်းစား နဲ့၊ ရည်းစားများလို့ နာမည်ပျက်တာ မကောင်းပါကွယ်’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဖွင့်ထားသောသီချင်း ဆိုတော့လည်း ထုံးစံ အတိုင်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပင်။ ဖိုးဇော်က သူ့ရှေ့မှ ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ငုံတလေပင် မသောက်သေးဘဲ စားပွဲခုံ ပုပုလေးကို လက်နှင့် ခေါက် ကာ စည်းချက်လိုက်နေသည်။

အောင်အောင်ကတော့ အစွန်းစွန်း အကွက်ကွက် ဖြစ်နေသော သစ်သား စားပွဲမျက်နှာပြင်လေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း နွေးနွေးကို မြင်ယောင်နေ သည်။ နွေးနွေးကို သူ စပြီး သတိထားမိသည်က ရူပဗေဒကျူရှင်မှာ ဖြစ် သည်။ ဆရာက ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် ကြေးမုံခုံးနှင့် ကြေးမုံခွက်ပုံများ ကိုဆွဲပြီး အလင်းတန်းများအကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြနေချိန်တွင် ဆီးငန်စေ့ ခိုးစားနေသော ဆံပင်တိုတို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ကောင်မလေးသည် နောင် တစ်ချိန်တွင် သူ၏ချစ်သူ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

‘ငါ ရည်းစားထားတော့ ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်ခါနီးနေပါပြီ’
အောင်အောင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ချက်ချင်း ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။ ရည်းစားဦးနှင့် ရသောသူရှားသော်လည်း သူက ရည်းစားဦးနှင့် ရခဲ့သည်မို့ ရှားရှားပါးပါး လူသားတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေမလားဟု တွေးရင်း ပြီးလိုက်

မိသည်။

နွေးနွေးနှင့် သူက တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားတွေ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းချင်း မတူသော်လည်း ကျူရှင်ချင်း တူသည်။ စာမတော်တာချင်း လည်း တူသည်။ ကိုးတန်းတွင် တစ်ခါ၊ ဆယ်တန်းတွင် တစ်ခါကျူးတာ ချင်းလည်း တူသည်။ မင်းသားထဲတွင် လွင်မိုးနှင့် မင်းသမီးထဲတွင် ထက် ထက် မိုးဦးကို ကြိုက်တာချင်းလည်း တူသည်။ အဆိုတော်ထဲတွင် ဇော်ပိုင် ကြိုက်တာချင်းလည်း တူသည်။ တရုတ်ကား ကြိုက်တာချင်းလည်း တူ သည်။ စာရေးဆရာထဲတွင် နီကိုရဲ ကြိုက်တာချင်းလည်းတူသည်။ မာမီး ခေါက်ဆွဲနှင့်စတားကိုလာ ကြိုက်တာချင်းလည်း တူသည်။ ပန်းထဲတွင် နှင်းဆီပန်း ကြိုက်တာချင်းလည်းတူသည်။ နောက်ပြီး အနီရောင် ကြိုက်တာ ချင်းလည်း တူသည်။ ဪ နောက်ပြီး ကော်ဖီမစ် ကြိုက်တာချင်းလည်း တူကြသေးသည်။ ဂဲ ဒီလောက်တောင် အကြိုက်ချင်းတူနေမှတော့ နွေးနွေး ဟူသည့်ကောင်မလေးကို သူ ကြိုက်မိခဲ့သည်မှာ ဘာမှမဆန်းဟု ထင်ပါ သည်။

ထို့ကြောင့် ကျူရှင်ဆရာက ရှေ့ဘက်တွင် အားတက်သရော သင်ပြနေချိန်တွင် သူတို့က နောက်ဘက်မှနေပြီး မျက်လုံးချင်း စကားပြော နေကြလေသည်။ နောက်တော့ ရည်းစားစာတွေ အပြန်အလှန်ရေး ကြ သည်။ အသည်းပုံကပ်ပြားတွေ၊ ကဗျာတွေ လက်ဆောင်ပေးကြသည်။ တစ်ဦး၏ အိပ်မက်ထဲကို ကျန်တစ်ဦးက ညတိုင်း အလည်သွားသည်။ ဒီလို နှင့်ပင် စာမေးပွဲကြီးဖြေဆိုရမည့်အချိန် ရောက်လာသည်။ စာမေးပွဲပြီးလျှင် ကျူရှင်တက်ရတော့မည်မဟုတ်။ ကျူရှင် မတက်ရလျှင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နေ့စဉ်တွေ့ရမြင်ရတော့မည် မဟုတ်။ တကယ် မဖြစ်သေး သော်လည်း တွေးကြည့်ရုံနှင့်ပင် မျက်ရည်စို့စို့ ဝဲချင်လာလေသည်။

နောက်ဆုံးနေ့ ဝိဇ္ဇာတွဲဖြေပြီးသောအခါတွင်ကား အိမ်မပြန် တော့ဘဲ သန်လျင် ကျောက်တန်းဘက်သို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ထွက်ပြေးခဲ့

ကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် တစ်ဖက်စီမိမ့်ကြည့်ကာ ကြည့် နှူးနေချင်သော စိတ်ကလေး တစ်ခုတည်းကို အရင်းတည်ပြီး မိုက်မဲခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုနေပြီး ဘယ်လိုဘဝကို တည် ဆောက်ကြမည်နည်းဟု သူတို့နှစ်ဦးလုံးက မတွေးခဲ့ကြပေ။ လောလော ဆယ် တည်းခိုစားသောက်ရန် အတွက်လည်း ပူစရာ မလိုသေး။ နွေးနွေးမှာ ငါးမူးသားရွှေဆွဲကြီး တစ်ကုံးပါပြီး အောင်အောင်မှာ ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း နှင့် နာရီတစ်လုံး ပါလာလေသည်။ ထိုပစ္စည်းလေးတွေကို ပေါင်နှံ ရောင်းချ ပြီး တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်လေးတစ်ခုကို ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။

သန်လျင် ကျိုက်ခေါက်ဘုရား၊ ပါဒကြီးဘုရား၊ ကျောက်တန်း ရေလယ်ဘုရား စသည်တို့ကို ကြည့်ကြည့်နှုန်းနု လှည့်ပတ်ဖူးမြော်ပြီး သစ္စာ စကားတွေ အထပ်ထပ် ဆိုကြသည်။ ထမင်းဆိုင်ပေါင်းစုံကို ပြောင်းလဲစား ရင်း သူက နွေးနွေး၏ ပန်းကန်ထဲသို့ အသားဖတ်လေး ထည့်ပေးလိုက်၊ နွေးနွေးက သူ့ပန်းကန်ထဲ အသည်းဖတ်လေး ထည့်ပေးလိုက်နှင့် ငွေက တဖြည်းဖြည်း ခန်းလာသည်။ ဒီလိုနှင့်ပင် အချိန်တန်တော့လည်း အိမ်ပြန်ခဲ့ရ သည်။

‘ခုတွေ့အရမ်းကြိုက်၊ စိတ်ဝင်စား နောက်ကလိုက်၊ ဖုန်းဆက် ပြောလိုက်၊ ခက်မလားလို့ ထင်နေခဲ့တာ လက်တွေ့ပြောလိုက်၊ တကယ့် ကို လွယ်ပါလား’

ဖိုးဇော်က ကက်ဆက်ထဲမှသီချင်းကို ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ် နှင့် လိုက်ဆိုနေသည်။ ဘေးဘက်ခုံမှ အသက်လေးဆယ်ကျော် လူကြီး နှစ်ယောက်ကမူ ‘သူတို့ သီချင်းကလည်း သီချင်းလို့ ပြောလိုသာ ဪ ဒီပစ္စည်း သီချင်းပါလားလို့ ယုံလိုက်ရတယ်၊ နားထောင်ရတာက သီချင်းနဲ့ လည်း ဘယ်လိုမှ မတူပါဘူးဗျာ၊ တစ်ယောက်တည်း ပွစိပွစိနဲ့ မကျေ မနပ် ပြောနေသလိုပဲဗျ’ ဟု ပြောသည်။ ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း ဟား ခနဲရယ်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ‘ဟုတ်ပဲဗျာ’ ဟု ထောက် ခံနေ လေ

သည်။

အောင်အောင်က ထိုလူကြီးနှစ်ယောက်ကို မသိမသာ စောင်း ကြည့်လိုက်သည်။ အနုပညာကို သူတို့လည်း မခံစားတတ်၊ ခံစားတတ် သူ လူငယ်များကိုလည်း အကောင်းမထင်၊ ဒီလို ခွတီးခွတိုက် တိုက်ဟောင်း တိုက်ဆွေးကြီးတွေကတော့ ခေတ်တိုင်းမှာ ရှိနေမှာပဲဟု တွေးသည်။ လူကြီး ဟူသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် လူငယ်များ၏ ခံစားချက်ကို မသိ၊ လူငယ် များကို နားမလည်၊ လူငယ်များကို မစာနာ၊ လူငယ်များ၏ အခက်အခဲ ကိုလည်း စိတ်မဝင်စား၊ သူတို့ အလေးထားသည်က ပထမ ငွေ၊ ဒုတိယ လည်း ငွေ၊ ထို့နောက် တတိယလည်း ငွေသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ငွေကိုသာ မြတ်နိုး၊ ငွေကိုသာ ကိုးကွယ်၊ ငွေနှင့်သာ တန်ဖိုးဖြတ်နေကြသောသူများ ဖြစ်သည်။

သူက လူကြီးတွေကိုစိတ်နာချင်ချင်နှင့်မို့ ဝါးလုံးရှည်နှင့် သိမ်း ကာ ယမ်းသည်။

ခုနကအတွေးကို ပြန်ပြီးဆက်လိုက်ဦးမည်။ အချိန်တန်၍ အိမ် ပြန်မည့်သာ ပြန်ခဲ့ရသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ပြည်တော်ပြန်ခန်းသည် သိမ် သိမ်ငယ်ငယ်ရှိလှလေသည်။ ကြိုဆိုမည့်သူမရှိ၊ ပြုံးပြမည့်သူလည်း မရှိ၊ ဘယ်အိမ်ကို တက်ရမည်လည်း မသိ၊ အောင်အောင်၏ မိဘနှစ်ပါးက လည်း စကားမပြော တုဏှိဘော၊ နွေးနွေး၏ မိဘနှစ်ပါး ကလည်း မတုန် မလှုပ် ကျောက်ရုပ်။

အောင်အောင်တို့၏ တိုက်ခန်းက သိတော်မူကြသည့်အတိုင်း ဆယ့်နှစ်ပေ၊ ပေလေးဆယ်မို့ ကျဉ်းလှသည်။ အဖေ(အဖေက လေဖြတ် ထားသဖြင့် ခြေတစ်ဖက် မသန်ချေ)၊ အမေ၊ အစ်မအပျိုကြီး နှစ်ယောက် နှင့်ပင် ကျပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အောင်အောင်အိပ်ရသော အိမ်ရှေ့ခန်း ကလေး သည်လည်း အင်္ကျီဖြတ်စ၊ ညှပ်စ၊ ချုပ်လက်စများနှင့် ပွနေတတ်သည်။ သူ အိပ်ခါနီးတိုင်း အခန်းအလယ်တွင် နေရာယူထားသော အပ်ချုပ်စက်ကို

နံရံနားတွန်းပြီး ကပ်ရသည်။ ထို့နောက် ဖြတ်စ၊ ညှပ်စတွေကို ထန်းခေါက် ဖာကြီးတစ်လုံးထဲသို့ စု၍ ထည့်ရလေသည်။ ထို့နောက် တံမြက်စည်း လှည်းရသေးသည်။ အတော်ကြီးကို လှည်းကျင်း ရှင်းလင်း ပြီးသောအခါမှ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဖျာကလေးတစ်ချပ်လောက် ခင်းရန် နေရာရလေသည်။

နွေးနွေးတို့အခန်းမှာရော ဘာထူးသနည်း၊ သူတို့အခန်းအတိုင်း ပုံစံအတူတူမို့ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ပင်ဖြစ်သည်။ သူအိပ်သော နေရာမျိုးတွင် နွေးနွေးဖခင်၏ အစ်မကြီးဖြစ်သူ ကြီးတော်ကြီးအိပ်သည်။ မတူသည်က သူ က အိပ်ပျော်နေလျှင် တခေါခေါဟောက်တတ်ပြီး နွေးနွေး၏ကြီးတော်ကြီး ကတော့ အိပ်မပျော်လျှင် သူရသမျှ ဘုရားစာများကို အကျယ်ကြီး ထရွတ် တတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒီတော့ သူတို့ကြင်စဉ်းဇနီးမောင်နှံအတွက် အခန်းသေးသေး ကလေး မဆိုထားနှင့်၊ နှစ်ယောက်အိပ် ဖျာတစ်ချပ်ပင် ချလောက် စရာ နေရာကို ဘယ်မှာမှရှာမတွေ့၊ ဒါပေမယ့် ဒါကို လူကြီးတွေက နားလည် သဘောပေါက်ကာ တစ်နည်းနည်းနှင့် ဖြေရှင်းပေးလိမ့်မည်ဟု သူရော နွေး နွေးကပါ မျှော်လင့်နေခဲ့မိကြသည်။

နောက်ဆုံးတော့ အင်မတန်စကားနည်းသော နွေးနွေး၏ ဖခင် ကြီးက စကားတွေအရှည်ကြီးပြောကာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးခဲ့သည်။ သို့သော် သူတို့ မျှော်လင့်သလိုတော့ မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်ချေ။

‘ရှူးတယ်ပဲ ပြောပြော၊ မိုက်တယ်ပဲ ဆိုဆို၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်လို့ကြိုက်လို့ စွန့်စားခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်း ကို ဦးတို့က ခွဲဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါပေမယ့် တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်တယ်ဆိုတာ အင်မတန်မှ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝတဲ့ စကားကလေးကွဲ မောင်ကြီတိုင်းအောင်ရဲ့၊ ဦးတို့ရဲ့ မြန်မာစကား အသုံးအနှုန်းလေးတွေက အင်မတန်ကို လှတယ်’

အောင်အောင်က မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် ခေါင်း ညှိမ့်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ‘ဒီလူကြီး အငှားကား မမောင်းတော့ဘဲနဲ့ မြန်မာ စာ ကော်မရှင်များ အလုပ်လျှောက်မလို့လားမသိဘူး’ ဟု ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် စဉ်းစားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံး ဆယ့်ရှစ်နှစ်လည်း ပြည့်ခဲ့ကြပြီ၊ တရားဝင် လည်း လက်ထပ်ထားပြီးပြီ၊ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ခွဲ၍ မရ ဟူသော အသိ ကြောင့် ပူပူပင်ပင်တော့ မရှိလှချေ။

‘တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်ပါတယ်ဆိုပါမှ ကိုယ့်အစွမ်း ကိုယ့်အစ နဲ့ တစ်အိုးလည်း စားနိုင်ရမယ်၊ တစ်အိမ်လည်း နေနိုင်ရမယ်လေ၊ အိမ် ထောင်ပြုတဲ့လူဆိုတာ အဲဒီ အရည်အချင်းလောက်တော့ အနည်းဆုံး ရှိသင့် တာပေါ့နော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်...’

ကြိတိုင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောသော် လည်း ‘ဟုတ်’ တစ်လုံးတည်းသာ ထွက်သည်။ ကျန်သည့် ‘ကဲ့’ တစ်လုံးက လည်ချောင်းထဲတွင် ပျောက်ကျန်ခဲ့သည်။ အဘိုးကြီး၏ အေးစက်စက် မျက် နှာထားနှင့် စကား အသွား အလာကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲတွင် အတန်ငယ် ပူစပ်စပ် ဖြစ်လာသည်။

‘ကဲ ဒီတော့ မင်းအရည်အချင်းကို မင်းပြန်ကြည့်၊ မင်းကိုယ် မင်း ပြန်မေး၊ အခုအချိန်မှာ တစ်အိုးရော စားနိုင်ပြီလား၊ နောက်ပြီး တစ်အိမ်ရော ငှားနိုင်ပြီလား လို့’

ကြက်ကြီးကို လည်လိမ်လိုက်သည်ကမှ ဂစ်ဂစ်ဟု အသံမြည်နိုင် လိမ့်ဦးမည် ထင်သည်။ ကြိတိုင်းအောင်ခမျာမှာတော့ ဘာသံမှ မထွက်နိုင် ရှာ။ အဘိုးကြီးတော့ ငါ့ကို အသေအကျေထောင်းနေပြီဟု မသက်မသာ စဉ်းစားရင်း အစ်မနှစ်ယောက်ကို အားကိုးတကြီးနှင့် လှမ်း ကြည့်မိလိုက်တော့ ပိုလို့တောင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ အစ်မတော် နှစ်ယောက်က တစ်အူထုံဆင်း မောင်အရင်းဖြစ်သူ၏ ဂုဏ်ကို လည်းကောင်း၊ သိက္ခာကိုလည်းကောင်း

အကာအကွယ်ပေးရန် အနည်းငယ်မျှ မစဉ်းစားကြဘဲ အဘိုးကြီးပြောသမျှ ကို ခေါင်းလေးတွေ တညိတ်ညိတ် နှင့် ထောက်ခံနေသောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

‘ထမင်းတစ်လုတ်စားဖို့က မခဲယဉ်းဘူးကွဲ့၊ မရှိ ရှိတာနဲ့ ဝေမျှ စားလိုက်လို့ ရတယ်၊ ဘာလေးနဲ့ စားရ စားရ တစ်ဝမ်းစာကတော့ ကြိဖန်ပြီး ပြည့်သွားတာပဲ၊ ဟုတ်စ’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ဦးရယ်’

‘လင်ရယ်မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ခက်တာက နေရေးကွဲ့ နေ ရေး၊ အဲဒီ နေရေးကို ဦးတို့ဘက်ကလည်း ဖြေရှင်းမပေးနိုင်ဘူး၊ တူမကြီးတို့ ဘက်ကလည်း ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းမပေးနိုင်ဘူး ဟုတ်စ’

ကြံတိုင်းအောင်က ရေထဲသို့ ကြီးတုပ်ပြီး အမြှုပ်ခံရသူလို မလှုပ်နိုင် မယှက်နိုင် မြှုပ်နေသည့်အထဲမှနေပြီး ‘အမယ်လေးလေ သူ့ ကိုယ်သူများ ဦးစံရား မှတ်နေသလား၊ ဦးနံ့ပြားကြီးရဲ့’ ဟု စိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် တွေး လိုက်မိသေးသည်။

‘ကဲ ဒီတော့ ’

အဘိုးကြီးက ချောင်းဟန်သည်။

‘ဒီတော့ ငါ့သမီး နွေးနွေးက ဒီမှာ နေမြဲတိုင်း နေခဲ့’

‘ဟော ဗျာ’

‘မောင်ကြံတိုင်းအောင်ကလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်၊ ဒီ အတော အတွင်းမှာ အလုပ်အကိုင်လေးရအောင် ကြိုးစားကြ၊ ပိုက်ဆံစုကြ၊ ချွေတာ ကြ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ မင်းက ယောက်ျား၊ ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ့် အိမ်ထောင် ကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံ လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ ပိုပြီး အရေး ကြီးတယ်၊ ဦးပြောသလို တစ်အိုး တစ်အိမ် ထူထောင်နိုင်ပြီ ဆိုရင်တော့ မင်းချစ်သူ အဲ မင်းရဲ့မိန်းမကို အချိန်မရွေး လာခေါ်လှည့်၊ ဟုတ်ပြီလား’

ဒီလိုနှင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်အံ့ဆွဲထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင်

ခဲ့ကြရသည်မှာ ခြောက်လကျော်ပေပြီ၊ တရုတ်ကားထဲကလိုဆိုလျှင် ‘မိုး နတ်မင်းက ညှာတာတော်မမူ’ ဟု ပြောရမည်ထင်သည်၊ ကျွန်တော်မျိုး သေသင့် အဲ သေချင်ပါသည်။

‘ဟေ့ ကောင်’

ဖိုးဇော်က အောင်အောင်ကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။

‘မင်း နွေးနွေးတော့ မလာသေးဘူး၊ ယောက္ခမကြီးကတော့ လာ နေပြီ မောင်၊ မင်းကိုလည်း မျက်စောင်း အကြီးကြီး ထိုးနေတယ်’

နွေးနွေး၏အမေကြီးက ဈေးဆွဲခြင်းကြီးဆွဲကာ ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ် သွားသည်။ သူ့ခြင်းထဲတွင် ဝေဝေဆာဆာပါလာသော ချဉ်ပေါင်ရွက်များ ကတော့ ကြံတိုင်းအောင်ကို မချိုမချဉ်လေး ပြုံးပြသွားကြဟန် ရှိသည်။ အတွားကြီးကလည်း အသေအချာ လှမ်းကြည့်သွားသည်။ ကြည်သာ နွေး ထွေးသော မျက်လုံးများနှင့်တော့ မဟုတ်။ အထင်သေးသော၊ အေးစက် စိမ်းကားသော၊ စိတ်ပျက်ငြိုငြင်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် ဖြစ်လေသည်။

ယောက္ခမကြီး၏ အကြည့်ကြောင့် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည်ကား သေးငယ်ကျုံ့ဝင်သွားသလို ခံစားရသည်။ သူ့ရှေ့က ကော်ဖီခွက် သေးသေး ကလေးထဲကို ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီး ဆင်းနိုင်လောက်အောင် ကျုံ့ဝင်သွားလျှင် ဘယ် လောက်ကောင်းလိုက်မလဲဟု တောင့်တလိုက်မိသည်။ တတ်နိုင်လျှင်တော့ ကော်ဖီခွက်ကလေးထဲမှာ ရေငုပ် အဲ ကော်ဖီငုပ်ပြီး ပုန်းနေလိုက်ချင်သည်။

‘နွေးနွေးမှာ အင်း နွေးနွေးမှာ ဟိုဟာ အဲ ဟိုဒင်း ရှိနေတာ သူ သိသွားပြီလား’

ကြံတိုင်းအောင်က တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် တွေးလိုက်မိလေသည်။

အောင်စာရင်း ထွက်သွားသည်မှာ သုံးလကျော်ပေပြီ၊ မျှော်လင့် ထားခဲ့သည့်အတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကျရှုံးကြလေသည်။ စာမေးပွဲ ကျတော့ ပိုပြီးမျက်နှာငယ်လေသည်။ မျက်နှာငယ်တော့လည်း ပိုပြီး စိတ် လေပြန်သည်။

ကိုကိုမောင်ကပင် သွက်လွန်းတာလား၊ နွဲ့နွဲ့ကပင် အညာလွယ် လွန်းတာလား၊ နှစ်မျိုးစလုံးကြောင့်လားတော့မသိ၊ တစ်ပတ်လောက် အတွင်းတွင် မျက်လုံးချင်းစကားပြောပြီး ချစ်သူ ဖြစ်သွားကြသည်။

ပုစွန်ဆိတ်ကလေး အလွန်ငယ်လှသော်လည်း ပင်လယ်ကို လက် ပစ်ကူးခဲ့လေသည်။ အဖေနှင့်အစ်မ အိပ်မောကျလျှင် ခြံထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဆင်းပြီး ကိုကိုမောင်နှင့်တွေ့တတ်လာသည်။ အေးစိမ့်နေသော ရေတွင်း ပေါင်ကလေးကို အတူမှီထိုင်ကာ ဆန်းစလကွေးကွေးလေးကို ငှက်ပျောပင် ငှက်ပျောရွက်များကြားမှ ဝိုးတဝါးမျှော်ကြည့်ခဲ့ရသော ညများကို သူ့ တစ်သက်တာတွင် ဘယ်တော့မှ မေ့မည် မဟုတ် တော့ပေ။ သို့သော် ထိုစဉ် က သူလုံးဝမသိခဲ့သော အချက်တစ်ချက်မှာ ကိုကိုမောင်သည် သိုးငယ် မဟုတ်ဘဲ ဝံပုလွေဖြစ်နေခြင်းကိုပင် ဖြစ်လေ သည်။

ဝံပုလွေဟူသည်မှာ သူ၏သားကောင်ကို မည်သည့်အခါမျှ သက် ညာလေ့မရှိကြောင်းကို နွဲ့နွဲ့သိသောအခါတွင် အစစအရာရာ နောက်ကျခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ၏ဝမ်းကြာတိုက်တွင်လည်း ကိုကိုမောင်၏ သွေးသားက တွယ်ငြိနေခဲ့လေပြီ။ ထိုအကြောင်းကို သူက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စွာ သိခဲ့ရပြီး ကိုကိုမောင်အား မျက်ရည်နှင့် အသိပေးခဲ့သည်။ ရင်ထဲတွင်တော့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာနှင့် မျှော်လင့်ချက်များ ပြည့်လျှံ၍ နေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ညကျတော့ သူတို့နှစ်ဦးရှိရာ ရေတွင်းဘေးသို့ ဒေါ်ခင်မေကြီး ရောက်လာလေသည်။ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံပင် ဖြစ်သော် လည်း ဒေါ်ခင်မေကြီးသည် လှပမွှေးကြိုင်နေသည်။ ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ ထုံးပြီး သဇင်ပန်းလေးငါးခက်လည်း ပန်ထားသေးလေသည်။ အေးပြီး ချိုသာသော်လည်း ဓားသွားကဲ့သို့ ထက်မြက်သော စကားလုံးများကတော့ နွဲ့နွဲ့၏အသည်းကို တစ်လွှာချင်း မွန်းခဲ့လေသည်။

‘မောင်မောင့်မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ရှိပြီးသားကွဲ့၊ သူ တစ်နေ့ လက် ထပ်ရင် အဲဒီမိန်းကလေးကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာလည်း သူ သိပြီးသား’

ဒေါ်ခင်မေကြီးက လေအေးလေးနှင့် ပျော့ပျောင်းစွာ ပြောလေ သည်။

‘အဲဒီမောင်မောင်တစ်ယောက်ဟာလေ သိရက်နဲ့ကို ရှုပ်ချင်နေ တာ၊ ဟိုမှာလည်း တစ်ဇာတ်ရှုပ်ခဲ့လို့ သွေးမှ အေးပါစေတော့လို့ ဒီမှာ ကြာကြာနေမိပါတယ်။ နောက်ထပ် ရှင်းစရာ ဇာတ်တစ်ဇာတ်က ထပ်ရှုပ် လာပြန်ရော၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုတွေပဲကွဲ့ မိန်းကလေးရဲ့၊ ကဲ မောင် မောင်၊ မာမိုဆီ လာစမ်းကွယ်၊ ပြန်ကြပါစို့လား’

ကိုကိုမောင်သည် သူ့မိခင်၏ စကားကို အံ့ဩစရာကောင်း လောက်အောင် နားထောင်လေသည်။ ချစ်သူ(ချစ်သူဟု ထင်မိခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်)ကို ကျောခိုင်း၍ သူ၏မိခင်နှင့်အတူ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ပေါ်သို့ နာခံစွာပြန်တက်သွားသည်ကို နွဲ့နွဲ့သည် မှင်တက်မိသလိုငေးကြည့်၍ ကျန် ရစ်ခဲ့သည်။

‘ဪ’ ဒေါ်ခင်မေကြီးက ချိုမြစွာ ပြုံးရင်း ပြောသွားသေးသည်။

‘သဇင်ပန်း ပန်စရာရှိနေတဲ့သူဟာ ဒီပြင်ပန်းကို ပန်ချင်ပါ့မလား ကွယ်၊ တကယ်လို့ ပန်တယ်ဆိုရင်တောင်မှ ခဏတစ်ဖြုတ်သာ ပန်တော့ မှာပေါ့’ တဲ့။

ထို့နောက် နွဲ့နွဲ့ကို သားရေကွင်းနှင့် ပတ်ထားသော စက္ကူအိတ် ကလေး တစ်အိတ် ကမ်းပေးသွားသည်။ ‘ပြဿနာ တော်တော် များများကို အဲဒါက ဖြေရှင်းပေးနိုင်မှာပါ’ တဲ့လေ။

နောက်ဆုံးတော့ စိမ့်စိမ့်အေးနေသော ရေတွင်းပေါင်လေးကို မှီရင်း နွဲ့နွဲ့တစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့သည်။ နာကျင်ပြီး ကွဲအက်ကြေမွသွားသော နှလုံး သားကြောင့် မျက်ရည်များက တာကျိုးသလို ပြိုကျလာသည်။ သို့ပါသော် လည်း သူက ‘ခဲနတုန်းက အိပ်မက်ဆိုးမက်သွားတာ ပါ’ ဟု အခါခါတွေး နေမိသေးသည်။ ဖြစ်သွား၊ ပျက်သွား၊ ကြားရ၊ မြင်ရသမျှကို သူဘာမှ မယုံချင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသေးလေသည်။

ကိုလင်း၏ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး ထူပူအုံ့ခဲပြီး လေးလေးလံလံကြီး ဖြစ်နေသည်။ ခုနတုန်းကတွေ့ခဲ့ရသော ဆရာဝန်က သူ့ခေါင်းထဲမှ ဦးနှောက်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးဖုတ်ထားသော ကျောက်ခဲတုံးကြီးကိုများ ပြန်ထည့် ပေးလိုက်လေသလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် အားပျော့ ညှိုးနွမ်းနေသော အဖေကို လည်းကောင်း၊ စိုးရိမ်စိတ် ပူပန်စိတ်ကဲနေသော အစ်မကို လည်းကောင်း သူရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ ဆရာဝန်က ဘာလို့ခေါ်တွေ့တာလဲ၊ ဘာတွေ ပြောလိုက်သလဲ၊ မေးကြမြန်းကြတော့မည်။ သူဘယ်လိုဖြေရမည်နည်း။

တစ်ခုတော်သေးတာက ယောက်ဖက လွန်ခဲ့သည့်လထဲကမှ သင်္ဘောတက်ရန် ထွက်ခွာသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူသာရှိလျှင် ပိုပြီး အခက်ကြုံရမည်ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဖခင်ကို အထင်သေး အမြင်သေး ဖြစ်လာမည်ကိုလည်း သူ မခံချင်။

‘ဟော နွဲ့သဇင်’

သူ့ဘေးမှ ဖြတ်မောင်းသွားသောကားကို အမှတ်မဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိစဉ် ကားနောက်ခန်းတွင်ထိုင်နေသော နွဲ့သဇင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လျှောက်နေသော သူ့ကိုတော့ နွဲ့သဇင်က မြင်လိုက်ဟန်မတူ၊ အကယ်၍ မြင်စေဦးတော့လည်း မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမည် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ဘာသာစကား သင်တန်းတက်စဉ်က တစ်တန်းတည်း အတူတက်ဖူးသော်လည်း နွဲ့သဇင်ဟူသည့်မိန်းကလေး က ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးတယူ ရှိခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်ချေ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် အဖေ အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အစ်မဖြစ်သူခင်ခင်ထားက သူ့ကို အိပ်ခန်းထဲသို့ လက်ကုတ်ခေါ်သွားကာ ‘ဘာတဲ့လဲ’ ဟု တိုးတိုးမေးသည်။

သူကတော့ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုစပြောရမည်မသိ၍ ကြောင်အ အ ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိခါစမို့ အစားအသောက်တွေပျက်ကာ နားထင် နားရင်းကျနေသော အစ်မကို ခေတ္တမျှ ငေးကြည့်နေမိသည်။

‘ဘာတဲ့လဲဟဲ့ ကိုလင်းရဲ့၊ ဆရာဝန်က ဘာကိစ္စ ခေါ်တာလဲ’ ခင်ခင်ထားက စိတ်မရှည်သလို ထပ်မေးသည်။ ဒီတော့လည်း အစ်မခမျာ သိပ်များစိတ်ထိခိုက်သွားမလား၊ မူးမေ့များ သွားလေမလား ဟု တွေးပြီး ညှာရန် သတိမရနိုင်တော့ချေ။ မျှဝေခံစားမည့်သူ တစ်ယောက်ကို အမြန်လိုချင်နေတော့ တဲ့တိုးကြီးပင် ပြောချလိုက်သည်။

‘အဖေရဲ့သွေးထဲမှာ အိတ်(ချ်)အိုင်ဗွီပိုးရှိနေတယ်တဲ့’

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် ဆင်းခဲ့ပြီး အောက်ရောက်တော့မှ အသက်ကို ဝဝရှူရသည်။ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း လှမ်းရုံသာ ရှိသေး သည်။ မိုးက တဖွဲဖွဲ ရွာချလာတော့ အိတ်ထဲမှ ထီးကိုဖွင့်ကာ ဆောင်းရသည်။ သူ ကျူရှင်ပြုရမည့်အိမ်က ကားဂိတ်နှင့် တော်တော်လေး ဝေးတော့ မိုးသဲသဲ

ရွာချလျှင်တော့ ရွဲတော့မည်ဖြစ်သည်။

မိုးဖွဲတွင် ထီးဆောင်းကာ တင့်တင့်လျှောက်ရင်း ခင်ခင်ထားသည် အဖေကို သတိရသည်။

ခင်ခင်ထား စကားတတ်ခါစက အဖေကို အဖေဟုမခေါ်၊ ဆင်ကြီးဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ သမီးဖြစ်သူက ဆင်ကြီးစီးချင်တယ်ဟု ပြောလိုက်လျှင် အဖေက ပုဆိုးကြီးကိုလိပ်ကာ ခေါင်းမှာစွပ်ပြီး လေးဖက် ထောက်ပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

ကိုလင်းနှင့်ခင်ခင်ထားက တစ်နှစ်ကျော်ကျော်သာကွာ၍ ရွယ်တူလို ဖြစ်နေသည်။ ကြီးလာတော့ သေးပြီးညှက်သော ခင်ခင်ထားက အငယ်နှင့်ပင် တူသွားသည်။

တစ်ခါတော့ ကိုလင်းနှင့်ခင်ခင်ထားတို့ ဆင်လှပွဲ ဆင်ခွဲကြသည်။ ကိုလင်းက ခင်ခင်ထားကို နို့တူနှင့်ထုသည်။ ခင်ခင်ထားက ကိုလင်း၏ မျက်နှာကို ကုတ်ဆွဲသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ အော်ငိုကြရင်း အဖေကျောပေါ်ကို လုတက်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အဖေက သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျောပေါ်တွင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း တင်ရင်း လေးဖက် ထောက်ကာ ဆင်လုပ်ရသည်မှာ မောပြီး ဟိုက်နေသည်အထိပင်။

ခင်ခင်ထားသည် အဖေအကြောင်းကိုတွေးရင်း မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကိုတင်ကာ လေးဖက်တွားသွားနေရသော အဖေကျောကုန်းကို သူကထု၊ ထုပြီး ‘ဟဲ့ ဆင်’ ‘ဟဲ့ ဆင်’ နှင့် အော်ခဲ့သေးသည်။ အခုတော့ အဖေကျောကုန်းတွင် နံရိုးလေးတွေ အပြိုင်း သားပေါ်နေလိုက်သည်မှာ တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းပင် ရေတွက်၍ ရလေသည်။

‘အမေဆုံးသွားတော့ အဖေအသက်က လေးဆယ်တောင် မပြည့် သေးဘူး၊ ငါက အဲဒီတုန်းက နှစ်တန်းမှာ၊ ကိုလင်းက တစ်တန်း’
ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုမည် ဆို

လျှင် ပြုနိုင်လောက်သော်လည်း အဖေက လုံးဝမစဉ်းစားခဲ့ပေ။ သူတို့ မောင်နှမကို စောင့်ရှောက်ရန် ညီမဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဒေါ်လေးကျင်ကို ခေါ်ထားပြီး သူကတော့ ကုန်ကားကြီးများကို မောင်းလေသည်။ နယ်စွန်နယ်ဖျားအထိ မောင်းရသည်မို့ အသွားအပြန်တစ်လကိုးသီတင်း ကြာသော်လည်း ပိုက်ဆံကျတော့ များများရလေသည်။ တစ်ခါကျတော့ အဖေဘာမှ နားမလည်ဘဲနှင့် ပေါပေါချောင်ချောင်ရ၍ ဝယ်လာသော ကျောက်က အောင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုနေသော တိုက်ခန်းကလေးနှင့် ကက ကားကလေး တစ်စီး ဝယ်နိုင်ခဲ့သည်။ အဖေသည် သူတစ်ဦးတည်း ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်ရင်း ခင်ခင်ထားတို့ မောင် နှမ နှစ်ဦးအား ကျွေးလည်း ကျွေး၊ ဆင်လည်း ဆင်၊ ပညာကိုလည်း ဘွဲ့ရသည်အထိ သင်ပေးခဲ့လေသည်။

‘အဖေဟာ သမီးတို့ရဲ့ဘဝကို တကယ့်ကို လုံခြုံပြီး နွေးထွေးစေခဲ့တာပါ’

အုံ့ပြီးမည်းနေသော ကောင်းကင်ကို မျှော်ကြည့်ရင်း ခင်ခင်ထားက တွေးသည်။ မိုးကြီးသည်သည်း ရွာတော့မည်၊ မိုးသက်မိုးငွေနှင့်မို့ တိုက်ခတ်သောလေကလည်း လတ်ဆတ်အေးမြနေသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ခြေကုန်သုတ်ကာ ပြေးလျှင်တော့ မိုးမရွာမီ ကျူရှင်အိမ် ရောက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက ငယ်ငယ်လေးမဟုတ်တော့၊ ထို့ပြင် အခုအချိန်မှာ သုတ်သုတ်ကလေးပင် မလျှောက်ချင်၊ စိုမှသာစို၊ ရွဲမှသာ ရွဲရော မိုးရွာထဲတွင် အေးအေးသက်သာလျှောက်ရင်း အဖေ အကြောင်းကို တစ်စိစိမိမ့်တွေးချင်သည်။

အဖေက သူ့အသက်ငါးဆယ်ပြည့်ပြီးခါမှ အနားယူခဲ့သည်။ အနားယူသည်ဟုဆိုသည်မှာ ကုန်တင်ကားကြီးတွေ မမောင်းတော့တာကိုသာ ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။ အစောပိုင်းကတော့ ဈေးချောင်ချောင်နှင့် ရထားသော ကက အငှားယာဉ်လေးကိုကိုယ်တိုင်မောင်းနေသေးသည်။ သုံးနှစ်ကျော်ကျော်လောက် မောင်းပြီးသောအခါတွင်ကား အဖေကျန်း မာရေးက

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယိုင်နဲ့လာသည်။ ချောင်း တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးကာ ညနေပိုင်း ရောက်လျှင် အဖျားတက်လာတတ်သည်။ အဖေက တဟဲဟဲရယ်ရင်း ‘ငါက ပင်ပန်းနေမှ နေလို့ကောင်းတဲ့ကောင် ထင်ပါရဲ့ကွာ’ဟု ပြောသေးသည်။

အဖေကို တီဘီပိုးစစ်ကြည့်ပြီး ပိုးတွေ့နေတော့ တီဘီဆေးတွေ သောက်ရသည်။ အတန်ငယ် နေကောင်းပြီး ဟုတ်သလိုလိုရှိနေရာ အဖေက ယိုင်းသည်ဟုဆိုပြီး ကက ပြန်မောင်းပြန်သည်။ တစ်လ ကျော်ကျော် လောက်မောင်းပြီးတော့ ပြန်၍ ဖျားပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ငှက်ဖျားပိုးတွေ့၍ ငှက်ဖျားဆေးတွေ သောက်ရပြန်သည်။ ဆေးတွေက ပြင်းတော့ လူက ပျော့နေသည်။ ရက်ရှည်ဖျားနေသော အဖျားကတော့ ပျောက်သွားသည်။

‘အဖေက နယ်စွန်နယ်ဖျားတွေ သွားခဲ့ရတော့ ငှက်ဖျားပိုး ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့တွေ နဂိုကတည်းက တွေးမိဖို့ကောင်းတယ်’ ဟု ခင်ခင်ထား၏ခင်ပွန်းက ပြောသည်။ အဖေ အားပြန်ပြည့်စေရန် ကြက်ပေါင်းတို့ ငှက်သိုက်တို့ ဝယ်ပေးသည်။ ‘အားပြန်ပြည့်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ၊ များများစားပါ အဖေရဲ့’ ဟု အားပေးသည်။

‘သူ သိမသွားတာ တော်သေးတယ်’
အဖေကို တရိုတသေ၊ တလေးတစား၊ ခင်ခင်မင်မင်ရှိလှသော သူ၏ခင်ပွန်းသည်ကို အဖေအကြောင်းအမှန် အသိပေးသင့် မပေးသင့် ခင်ခင်ထား စဉ်းစား၍ မရသေးပေ။ တစ်နေ့ကလာသော စာထဲတွင်ပင် သူက ‘အဖေ နေကောင်းရဲ့လား၊ အားရှိတဲ့အစာတွေ ဂရုတစိုက်ကျွေးပါ’ ဟု သတိတရ ရေးထားသေးလေသည်။

ခင်ခင်ထား၏ခင်ပွန်းသည် ထွက်သွားပြီး တစ်လခန့်အကြာ တွင် အဖေ အပြင်းဖျားပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာဝန်ကလည်း သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာဟန်တူသည်။ သွေးဖောက်ပြီး စစ်ပြန်သည်။ တီဘီ ရော ငှက်ဖျား ရောစုံပြီးနောက် ဒီတစ်ခါတွေ့ရပြန်တာကတော့ အိတ်(ချုံ) အိုင်ဗီပိုးတဲ့လေ။

‘ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟင်’

မနေ့ညကတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ မျက်ရည် ကျရသည်။ အဖေကိုတော့ လုံးဝအပြစ်မတင်ရက်။ အဖေသည် သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ဦးအတွက် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှသော ဘဝထဲသို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း တိုးဝင်လျှောက်လှမ်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကုန်ကားကြီးတွေကို ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့် အသွားအပြန်မောင်းနေရသော သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ တော့လည်း အပျော်အပါးကိစ္စလေးတွေ ရှိကောင်းရှိမည်ဖြစ်သည်။ သွေး သားကိစ္စကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ဆေးဝါး(မူးယစ်ဆေး)ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ဆေးခန်းကိစ္စကြောင့် ဖြစ်စေ (လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က တစ်ခါသုံး အပ်တွေကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် အသုံးမပြုသေးဟု ထင်သည်) မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ရလာသော ရောဂါပိုး အတွက် အဖေကို လုံးဝ အပြစ်မတင်ရက်။

‘အဖေကို အသိပေးမလား’
‘မပေးပါနဲ့ဟာ’
‘ဟုတ်တယ်၊ အဖေ မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ် နော် မမ’
သူ့ရောဂါအကြောင်း သူသိလျှင် အဖေမည်မျှ တုန်လှုပ်သွားမည် နည်းဟု သူ မတွေးရက်။ မည်မျှ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမည်နည်းလည်း စဉ်းစား၍ပင် မကြည့်ချင်။ ထို့ပြင် အဆိုးဆုံးကတော့ အဖေရက်နေလိမ့်မည်။ ကိုယ့် သားသမီးတွေကို ကိုယ်ပြန်ရှက်ကာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ထိုသို့သော စိတ်ဝေဒနာကို အဖေအား မခံစားစေချင်။

‘ဆရာဝန်ကတော့ သိပ်တော်တာပဲ၊ အသေအချာကို ရှင်းပြရာတာ၊ အသည်းရောင် အသားဝါတို့၊ တီဘီတို့၊ ဦးနှောက် အမြှေးရောင်တို့ လောက်တောင် မကူးတတ်ပါဘူးတဲ့၊ အခု အဖေကလည်း ဖျားပြီး ပိန်တာပဲ ရှိသေးတော့ အေအိုင်ဒီအက်စ် လက္ခဏာတွေလည်း မပေါ်သေး ပါဘူးတဲ့’
‘ဘုရား ဘုရား၊ အေ အိုင် ဒီ အက်စ်’

ခင်ခင်ထားသည် သူ၏လည်မျိုနေရာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖိထားရသည်။ တဒုန်းဒုန်း ခုန်နေသော နှလုံးသားက လည်မျိုအဝသို့ ဆောင့်

၍ ဆောင့်၍ တက်လာနေသည်။ အကယ်၍ လက်နှင့်သာ ဖိ မထားလျှင် ထိုနှလုံးသားကြီးက ပါးစပ်ထဲမှနေပြီး ခုန်၍များ ထွက်သွား လေမလားဟု ထင်နေမိသည်။

‘ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ အဖေ့ကို ငှက်ဖျားလို့ပဲ သိထားကြတာ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ထင်ပစေပေါ့ဟာ နော် မမ’

‘ဒီထက်ဆိုးလာရင်ရော’

‘အဲဒီတော့လည်း အရင်က အရက်သောက်ခဲ့တဲ့ ဒဏ်ကြောင့် အသည်းလည်း မကောင်းဘူးပေါ့ဟာ’

‘အဖေ့ကို ဆေးရုံတင်ရမှာလား’

‘ဟင့်အင်း ဆေးရုံတင်ရင် ဝေဘာဂီ ရောက်သွားမှာ၊ အိမ်မှာပဲ ကုမယ်၊ ငါ့အဖေကို ငါပဲ ပြုစုမယ်’

ကိုလင်းက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။ မှုန်ရီမှိုင်းဝေနေသော မျက်လုံး အစုံထဲတွင် ဖခင်အပေါ်တွင်ထားရှိသော မေတ္တာတရားနှင့် အကြင်နာ တရားတို့က ပျံ့ပျံ့လေး လင်းနေသည်။

‘နင်ကလဲ၊ ငါလည်း ပြုစုမှာပေါ့ဟဲ့’

‘နင့်ကိုယ်နင် ပြန်ကြည့်ဦး၊ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ မတော်လို့ ကူးသွားရင်’
‘ဒါမျိုးက တော်ရုံနဲ့ မကူးပါဘူးဟယ်၊ ငါလည်း သိပါတယ်’

ကိုလင်းက သူ့အစ်မအား ခပ်ညှိုးညှိုးလေး ရယ်ပြသည်။

‘ဆရာဝန်ကတော့ အသေအချာမှာလိုက်တယ်၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို သွေးစစ်ကြည့်ပါတဲ့၊ အတူနေ အတူစားရုံနဲ့ မကူးဘူး ဆိုပေမယ့် ဒီပြင်ကူးနိုင်တဲ့နည်းတွေ ရှိနေသေးတယ်တဲ့၊ ဥပမာ အဖေ လက်ကို ဓားရှုတယ်၊ အဲဒီဓားနဲ့ ငါ့လက်ကိုလည်း ဆက်ပြီးရှုတယ်၊ အဖေမှာ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် အနာတရဖြစ်ပြီး သွေးထွက်မယ်၊ ငါက ဆေးထည့်ပေးမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့လက်မှာလည်း အနာ တစ်ခုခု ရှိနေရင်၊ နောက်ပြီး အဖေ လက်ကိုအပ်စူးမယ်၊ အဲဒီအပ်က ငါ့လက်ကိုလည်း ဆက်ပြီး စူးမယ်’

‘တော်ပါတော့ ကိုလင်းရယ်’

ခင်ခင်ထားသည် သူ၏လည်ပင်းကိုသူဖိထားရပြန်လေသည်။ ကိုလင်းသည် အဖေနှင့် အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ဟိုဘက်ခုတင်၊ ဒီဘက်ခုတင် အိပ်သူဖြစ်သည်။ အဖေ အဝေးပြေးကားမမောင်းတော့သည့် ငါးနှစ် လုံးလုံး တွင် အဖေနှင့် လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

‘နင် အဲဒီလို ဖြစ်ဖူးလား ဟင်၊ ကိုလင်း၊ မဖြစ်ဖူးပါဘူးနော်’

‘ကောင်းကောင်းတော့ မမှတ်မိပါဘူးဟာ၊ ဒါပေမယ့် မနှစ်တုန်းက အဖေရော ငါရော ပဉ္စင်းခံကြတယ်နော်၊ အဲဒီတုန်းက အဖေ့ကို ဆံချတဲ့ သင်တုန်းဓားနဲ့ ငါ့ကိုဆံချတဲ့ သင်တုန်းဓား အတူတူပဲလား’

‘ဘုရား’

ခင်ခင်ထား မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အဲဒီတုန်းက အဖေခေါင်းတွင်ရော၊ ကိုလင်း၏ခေါင်းတွင်ပါ သင်တုန်းဓားရပြီး သွေးထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ဘုရား ဘုရား တစ်ချောင်းတည်းသာဆိုလျှင်။

‘မဟုတ်ဘူး ကိုလင်းရဲ့၊ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးမှာ သင်တုန်းဓားလည်း ပါတယ်လေ၊ အဖေ့ကိုလည်း အဖေဓားနဲ့ နင့်ကိုလည်း နင့်ဓားနဲ့ ရိတ်တာပါ၊ နင့်ကို ဆံချခါနီး အဲဒီဓားအသစ်ကို ငါယူပေးလိုက်တာပဲ၊ ဘုရား ဘုရား၊ ကံကောင်းလို့’

‘တော်သေးတာပေါ့ဟာ’

ကိုလင်းက သက်ပြင်းဖွဖွချသည်။ ခင်ခင်ထားကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ ဘာတွေ့နေသနည်းတော့မသိ၊ ခင်ခင်ထားကတော့ ထို သင်တုန်းဓားကို ထိုနေ့က မည်သူမျှ ဆက်လက် အသုံးမပြုခဲ့ပါစေနှင့် ဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။

‘ဟော မိုးတွေ သည်းလာပြီ’

ခပ်ကျဲကျဲရွာနေသော မိုးစက်မိုးပေါက်များက စိပ်ပြီး သည်းလာသည်။ ခင်ခင်ထားသည် စာအုပ်တွေထည့်ထားသော သားရေအိတ်ကို

ရင်ခွင်တွင်ပွေ့ပြီးထီးကိုငိုက်ချလိုက်သည်။ သွက်သွက်လေးလျှောက် နေရင်း ဒီရောဂါပိုးဟာ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အသက်ရှင်နိုင် မလဲ မသိဘူးဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ တစ်ခါကတော့ ၂၄ နာရီ ရှင်သန် နေနိုင်သည်ဟု ဖတ်ဖူးသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲတွင် မှတ်မှတ်သားသားတော့ မရှိလှ။ အချို့ကလည်း သွေးခြောက်လျှင် သေသည်ဟု ပြောပြန်သည်။ မည် သို့ပင်ဆိုစေ ထိုရောဂါရှိသူ အသုံးပြုထားသော ဆေးထိုးအပ်တို့ ခွဲစိတ် ကိရိယာတို့ကိုကား ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူတွင် တစ်နာရီလောက် ပြုတ်ရမည် ဟု ကြားဖူးသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက သင်တန်းစားတွေကိုလည်း အသုံး မပြုမီ ဘယ်သူမှ ရေနွေး ပွက်ပွက် ဆူတွင် တစ်နာရီလောက် ပြုတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

‘ငါနဲ့ ကိုလင်းမှာလည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရောဂါပိုး ရှိနေနိုင်တယ်’ ဟု တွေးမိသည်။ ခေါင်းထဲမှာရော ရင်ထဲမှာပါ မကြည်မလင် ဘဲ မှုန်ရီမှိုင်းနေသည်။

‘ဆရာမ’

သူ့ဘေးသို့ ကားတစ်စီးက ညင်သာစွာ ထိုးဆိုက်လာပြီး နောက် ခန်း တံခါးပွင့်လာသည်။ ကားရှေ့ခန်းတွင် သူ၏တပည့်ကျော် ဖိုးသင်္ကြန်ကို တွေ့ရပြီး နောက်ခန်းတွင် သူ့မိခင်နှင့်သမီးအငယ်မလေးတို့ ထိုင်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့အိမ်က အတော်ဝေးသေးတယ် ဆရာမရဲ့။ ဆရာ မ ရွဲသွားလိမ့်မယ်’

ခင်ခင်ထားက ကားထဲသို့ ခပ်မြန်မြန် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အချိန်မီ ရုံလေးပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကားထဲသို့ ရောက်ပြီးသည်နှင့် မိုးရေတွေက တဝေါ ဝေါရွာချတော့သည်။

‘အမယ်လေး ကံကောင်းပေလို့’

‘ဆရာမ ကံကောင်းပေမယ့် ဖိုးသင်္ကြန်ကံမကောင်းတော့ဘူး။ သူ က တစ်လမ်းလုံးဆုတောင်းလာတာ။ ဒီနေ့ ဆရာမ မလာပါစေနဲ့တဲ့’

‘ဟာ မေမေကလဲ ဟုတ်ပါဘူး’

ဖိုးသင်္ကြန်က သူ့အမေ၏စကားကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ငြင်း သည်။ ထို့နောက် ‘ဆရာမ ကျက်ခိုင်းတဲ့ ဈေးကွက်အမျိုးမျိုး အကြောင်းက သိပ်ရောတာပဲ။ သား ညသန်းခေါင်ထိ ကျက်တာ တစ်ဝက်ပဲ ရသေးလို့ပါ အဟီး’ ဟု ဆက်ပြောသည်။ ခင်ခင်ထား၏ ဘေးတွင် ထိုင်နေသော အငယ် မလေးကတော့ သူ့အစ်ကိုကို နောက်မှ နေပြီး မေးငေါ့ကာ လက်ကလေး ခါပြသည်။ ပြီးနေတာပါ တကယ် မကျက်ပါဘူး ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖိုးသင်္ကြန်တို့ တစ်ဝိုင်းလုံး ယောက်ျားလေးများ ချည်းဖြစ်ပြီး ငါးယောက် စလုံးလည်း စာကျက်ပျင်း ကြသည်။ သူတို့ဝိုင်းက ခင်ခင်ထား စိတ်အညစ်ရ ဆုံးဝိုင်းဖြစ်သည်။

‘စာကိုတော့ တကယ့်ကို မကျက်တာ မမရေ၊ နားသယ်မွေးဆွဲ လည်း ရယ်နေတာပဲ။ ထိုင်ထလုပ်ခိုင်းလည်း ဟားနေတာပဲ။ ရိုက်ပြန်တော့ လည်း သူတို့ကတော့ အပျော့ပဲ။ တစ်ဝိုင်းလုံးကို စာကျက်ပျင်း ကြတာ၊ အံ့ရော’

ဖိုးသင်္ကြန်က သူ့ဆရာမကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြည်းစပ်စပ်နှင့် ငြိမ်နေသည်။ ဖိုးသင်္ကြန်ကို အားမလိုအားမရ လှမ်းကြည့်ရင်း ခင်ခင်ထား သည် စာမရမှာကို စိုးရိမ်လွန်း၊ ကြိုးစားလွန်းသော ကိုလင်းဆီသို့ စိတ် ရောက်သွားပြန်သည်။ အဖေက ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်နေရပြီး ထိုမှရ သောငွေနှင့် ပညာရှာနေရသည်ဟူသော အသိက သူတို့မောင်နှမ နှစ်ဦးလုံး ကို ထာဝစဉ် တွန်းအားပေးနေခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်း အဖေကို သတိရပြန်သည်။

‘ဒီအချိန်ဆိုရင် အဖေအိပ်ရာက နိုးတော့မယ်။ ကိုလင်းက မျက်နှာ သစ်ပေးနေပြီထင်တယ်။ မနက်တုန်းက ကမန်းကတန်းနဲ့မို့ ကြက်သား လေးပဲ ပြုတ်ခဲ့ရတယ်။ အဖေခေါက်ဆွဲစားချင်ရင်တော့ ကြက်ပြုတ်ရည် လေးထဲ ထည့်လိုက်ရုံပဲ။ ဒါပေမယ့် အဖေက ဘာစားချင်လို့ စားချင်မှန်းက

မသိ’

ခင်ခင်ထားသည် ခပ်ပိုင်ပိုင်လေးတွေးနေမိစဉ် ဖိုးသကြီး၏ အမေ
ဒေါ်တင်တင်ကြည်က ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

‘ဆရာမက သားဦးလား’

မိမိကိုယ်မိမိ မသိသာသေးဟု ထင်သော်လည်း ကြည့်တတ်သူ
များကတော့ သိနေပေသည်။ ခင်ခင်ထားသည် ရှက်ပြုံးလေး မသိမသာ
ပြုံးရင်း ခပ်ယိုယိုလေး ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟုတ် ကဲ့’

‘သိပ်ပျော်မှာပဲနော်’

‘ဟုတ် ကဲ့’

ခေါင်းသာ ငြိမ်လိုက်ရသော်လည်း ဒီရက်ပိုင်းမှာ ပျော်တယ်ဆိုတာ
ဘာမှန်းပင် မသိလိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ သူတို့က သိမည်
မဟုတ်ချေ။

အဖေသာ နေကောင်းလျှင်တော့ တကယ်ကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူး
ဖွယ်နေ့ရက်များပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ခင်ခင်ထားကိုယ်ဝန်ရှိပြီဆိုတော့ ‘ငါ့ကို
ဆင်လုပ်ခိုင်းပြီး စီးဦးမယ့် သတ္တဝါလေးတစ်ကောင် လာဦးတော့မယ်ပေါ့
လေ’ ဟု ကြည်နူးစွာ ပြုံးရင်းပြောခဲ့သော အဖေသည် သူ့မြေး၏မျက်နှာ
လေးကိုပင် မြင်ခွင့် ကြိုချင်မှ ကြိုနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

‘ဆရာမရေ ဆရာမ’

အငယ်မလေးက ခင်ခင်ထား၏ လက်ကို လှုပ်ယမ်း၍ ခေါ်သည်။
သူ့မျက်နှာလေးက ရွှင်ပြီး ပြုံးနေသည်။ မျက်လုံးလေးများက တဖျပ်ဖျပ်
တောက်ပနေသည်။

‘မေမေ့ဗိုက်ထဲမှာလည်းလေ ဟီ ဟီ’

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး’

သူ့အမေက ရှက်စနိုးလှမ်းတားသော်လည်းမရ၊ အငယ်မလေး

က ခင်ခင်ထား၏ အနားသို့ တိုးကပ်ကာ ဇွတ်တိုး၍ ပြောချရင်း တခစ်ခစ်
ရယ်နေလေသည်။

‘မေမေ့ဗိုက်ထဲမှာလည်းလေ သမီးဖို့ မောင်မောင်လေး ရှိနေတယ်
သိလား’

*

ပေါ်လစ်ရောင်ပျက်ပြယ်နေသော ခုံတန်းလျားကြီးက တစ်ချိန်ကတော့ အတော်လေး တောင့်တင်းခိုင်မာခဲ့ပုံရသည်။ အခုတော့ သူ့ခမျာ ဇရာ ထောင်းရှာပြီမို့ ခပ်ယိုင်ယိုင် ခပ်နဲ့နဲ့ ဖြစ်နေသည်။ သူ့အပေါ်တွင် စီတန်း ထိုင်လေ့ရှိကြသော ကိုယ်ဝန်ဆောင်အပေါင်း ၀၀ ဖောင်းဖောင်းများကို မနိုင် မနင်း ထမ်းရွက်ထားရရှာလေသည်။ တစ်စုံ တစ်ဦးက အတန်ငယ် လှုပ် လိုက်တိုင်း ဘယ်ညာနှစ်ဖက် ထောက်ထားသော သူ၏ခြေထောက် လေး ချောင်းက ကြီးခနဲမြည်လိုက် အီခနဲအော်လိုက်နှင့် တညည်းညည်း တညူညူ ဖြစ်နေရှာသည်။

‘ဆီးအိမ်တင်းမှမြင်ရမှာနော်၊ ဆီးအိမ်တင်းမှ မြင်ရမှာ’
သူတို့ဘေးမှ ဖြတ်ပြီး အခန်းလေးထဲ ဝင်သွားသော ထဘီနီ ဝတ် ဆရာမက အော်သွားသည်။ စိန်ရွှေမြလည်း သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထား သော ရေပုလင်းကြီးကို ကသောကမျော မကာ မော့သောက်လိုက်သည်။ ဆီးအိမ်ဟူသည်မှာ ရေများများသောက်တော့မှ တင်းလာ မည် မဟုတ်ပါ လား။

‘ခုံကျိုးကျရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေဆိုတော့ ပိုဆိုး တယ်’

စိန်ရွှေမြ၏ ညာဘက်ဘေးတွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးက ပြော သည်။ မိတ်ကပ်ထူထူလိမ်းကာ အရောင်ရင့်ရင့် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားသော် လည်း သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိုပြည်လန်းဆန်းခြင်းမရှိလှ၊ မျက်လုံး ပတ်လည်တွင် ညိုကာ နွမ်းနယ်နေဟန်ရှိသည်။

‘အခုမှ ငါးလပဲ ရှိသေးတယ်၊ သွေးနည်းနည်း ဆင်းနေလို့၊ ကလေး ပျက်မှာလားမသိဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်’

‘သားဦးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အရင်တစ်ယောက်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ပျက်ကျ ဖူးပြီ၊ အမျိုးသားကလည်း ကလေးသိပ်လိုချင်တာ’

အမျိုးသမီးက သူ့ပေါင်ပေါ်မှပလပ်စတစ်ခြင်းတောင်းကို အောက် သို့ ချလိုက်သည်။ ခြင်းတောင်းထဲတွင် ဘီစကစ်တစ်ထုပ်၊ ဖီးကြမ်း ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံး၊ ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ရေတစ်ပုလင်းကို တွေ့ရသည်။

‘အဲဒီငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးက အမျိုးသားထည့်ပေးလိုက်တာ လေ၊ သူက သူ့ကလေးကို ဗိုက်ထဲမှာကတည်းကိုက ၀၀တုတ်တုတ်လေး ဖြစ်စေ ချင်တာတဲ့၊ သူများ မစားနိုင်တော့ပါဘူးဆိုလည်း မရဘူး၊ စားပါဦး စားပါ ဦးနဲ့၊ အမြဲပဲ အတင်းကျွေးနေတာ စိတ်ကိုညစ်ရော’

ခုနကမှ အောက်ချထားသော ပလပ်စတစ်ခြင်းကို ပြန်ဆွဲယူ ပြီး

ငှက်ပျောသီးနှိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် အောက်သို့ပြန်ချပြန်သည်။ သူက လှုပ်စိ လှုပ်စိလုပ်တော့ ခုံတန်းရှည်ကြီးခမျာလည်း ကြွအိ ကြွအိ နှင့် အော် ရှာပြန်သည်။

‘ခုံကျိုးကျရင်တော့ အကုန်လုံး ပိုးလိုးပက်လက် လန်ကုန်မှာပဲ’
‘ဟုတ်ပါရဲ့နော်’

အားလုံးက ခေါင်းညိမ့်ထောက်ခံကြသည်။ သို့သော် စိတ်မချရ သောကြောင့်ဟူ၍ မထိုင်ဘဲ ထနေရန်ကိုတော့ တစ်ယောက်မျှ စိတ် မကူး ကြချေ။

‘ခုံကျိုးကျလို့ ကိုယ်ဝန်ထိခိုက်သွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ အမျိုးသား ခမျာ ရင်ကျိုးရာမှာ’

သူက ခပ်ဆွေးဆွေးလေးပြောရင်း ငှက်ပျောသီးအခွံကို နွာနေ သည်။ ထို့နောက် မစားချင်ပါဘဲလျက် သူ့ယောက်ျားစိတ်မကောင်း ဖြစ် မှာစိုး၍ ဇွတ်နှစ်စားနေရဟန်နှင့် စိတ်မပါ လက်မပါ စားနေသည်။

‘အင်း၊ ကျွန်မတို့အထဲမှာလည်း အဆိုတော်တို့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတို့ မော်ဒယ်ဂဲတို့ မပါလာတော့လည်း အခက်သားပဲနော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ခုံကျိုးကျလို့ ကိုယ်ဝန်ပျက်ရုံမက ဖင်တွေ ရင်တွေ ကွဲကုန်ရင် တောင် ဂျာနယ်ထဲမှာ သတင်းပါလာမှာ မဟုတ်’

စိန်ရွှေမြ၏ စကားကိုကြားတော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နှစ်ဦး သုံးဦးက တခစ်ခစ် ရယ်ကြသည်။ မိတ်ကပ်ထူအမျိုးသမီးလည်း မျက်နှာ အတန် ငယ် တင်းသွားကာ ဒုတိယငှက်ပျောသီးကို ထပ်မနှိုက်တော့ဘဲ ဘီစကစ် မုန့်ထုပ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲဖောက်လိုက်လေသည်။ ‘အင်း တော်သေးရဲ့၊ ဒီမုန့်ကလည်း အမျိုးသားထည့်ပေးလိုက်တာလေဆိုတဲ့ စကား ဆက်မကြား ရတော့ဘူး’ ဟု စိန်ရွှေမြက တွေးရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ မသိမသာ ပြီးလိုက်မိသည်။ သူ့ယောက်ျားကိုရေအေးက သူ့ကို ဂရုတစိုက်နှင့် ကြင်ကြင်

နာနာမရှိ၍လားတော့ မသိ၊ ယောက်ျားက သူတို့ကို ချစ်ကြောင်း၊ ကြင်နာ ကြောင်း၊ မြတ်နိုး ယုယကြောင်းတွေကို အသားယူကာ ပြောတတ်သော မိန်းမများကို သူက ကြည့်၍မရတတ်ချေ။ အလိုလိုနေရင်း အမြင်ကတ်မိ တတ်သည်။

ဘေးမှ အမျိုးသမီးက ဘီစကစ်မုန့်ကို မျက်နှာခပ်စူစူနှင့် ဝါးနေ စဉ် စိန်ရွှေမြက ရေပုလင်းမြှောက်ပြီး ရေတစ်ကျိုက်ထပ်သောက်လိုက်ပြန် သည်။ ဆီးအိမ်တင်းဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဆီးအိမ်တင်းမှ သားအိမ်တွင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသားမြင်ရမည်တဲ့။ ထိုသို့မြင်ရမှသာ သူ့ဗိုက်ထဲတွင်ရှိနေ သောကလေးသည် တစ်ယောက်လား၊ နှစ်ယောက်လား အသေအချာ သိရမည်။

ဒေသန္တရဆေးခန်းမှ ဆရာဝန်မကြီးက သူ့ဗိုက်ကို စမ်းကြည့်ပြီး ‘မဟုတ်မှလွဲရော၊ ငါတော့ နှစ်ယောက်ထင်တာပဲ’ ဟု ပြောတော့ သူ တော် တော် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဒီနောက်ထပ်ရလာသော တစ်ဗိုက် အတွက် သူ၏အိမ်ဦးနတ်ကြီးဖြစ်သော မထုံတက်သေး ကိုရေအေးနှင့် တချိမ့်ချိမ့် ရန်ဖြစ်နေရသည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေက မြောက်တက်လွန်းတော့ ပါးစပ် တစ်ပေါက် ထပ်ရောက်လာမှာကိုပင် ကြောက်တောက် တောက်ဖြစ်နေရ သည်မှာ အမှန်ပင်။ ‘အမျိုးထဲမှာ အမွှာတွေ ဘာတွေ ရှိလား’ ဟု ဆရာဝန် မကြီးကမေးတော့ သူက စိတ်ညစ်လက်ညစ်နှင့် ခေါင်းခါသည်။ ကိုရေအေး တို့ဘက်တွင်တော့ မသိ၊ သူ့အမျိုးဘက်မှာတော့ အမွှာမရှိ၊ ဆရာဝန်မကြီး က အသေအချာစမ်းပြီး စာရေးပေးသည်။ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးကို သွားရမည်။ သေချာအောင် ဗိုက်ထဲကို တီဗီ ရိုက်ကြည့်မည်တဲ့။

‘တစ်ယောက်တောင် လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်ဆိုရင် တော့ ဒုက္ခရယ်မှ ဒုက္ခပဲ’

စိန်ရွှေမြက ရေပုလင်းကိုဖွင့်ကာ မော့လိုက်ပြန်သည်။

‘ရေတွေ တအားသောက်မနေနဲ့ဦး၊ တီဗီရိုက်မယ့် ဆရာဝန်မ

ကဖြင့် ဘယ်နေမှန်းမသိသေးဘူး ရှိး’
စိန်ရွှေမြစ်၏ဘယ်ဘက်မှ အမျိုးသမီးကခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ သူ့
မျက်နှာကတော့ ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ ခပ်မဲ့မဲ့နှင့် မကြည်လင်လှချေ။

‘ကျွန်မလည်း လောကြီးပြီး တစ္ဆတ်တစ္ဆတ်သောက်လိုက်တာ
တစ်ပုလင်းလုံးတောင် ကုန်ခါနီးနေပြီ’

စိန်ရွှေမြစ်က သူ့လက်ထဲမှ ကုန်ခါနီးနေသော ရေသန့်ပုလင်းကို
လှမ်းကြည့်ရင်း ‘ဟွန်း ရေသန့်ပုလင်း ကိုင်ထားပေမယ့် ပုလင်းလွတ် ထဲကို
ဘုံဘိုင်ရေတွေ ထည့်လာတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ’ ဟု တွေးသည်။ သူ၏
လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ရေသန့်ပုလင်းထဲတွင်လည်း အိမ်က သောက်
ရေအိုးထဲက ရေများသာ ဖြစ်သည်မို့ သူတစ်ပါးကိုလည်း သူ့လိုပင် ဖြစ်ရ
မည်ဟု တထစ်ချ တွေးသည်။ ကြည့်ပြာရောင် ခပ်လွင့်လွင့် ယောက်ျားရှုပ်
အင်္ကျီပွပွကြီးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်အင်္ကျီ လုပ်ဝတ်လာသော ထိုမိန်းမသည်
ငါးဆယ်တန်ရေသန့်တစ်ပုလင်းဝယ်သောက်မည့်အစား မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ
ကိုသာ ငရုတ်သီးမှုန့်နိုင်းချင်းနှင့် တရူးရူးတရဲရဲစားမည့်သူဖြစ်သည်ဟု
သူ့အတွေးကို သူထပ်မံ၍ အတည်ပြုသည်။

‘အခုတော့ ကြက်သီးကို တဖြန်းဖြန်း ထနေပြီ’

သူ့ကို နှိမ်ချပြီးတွေးနေသော စိန်ရွှေမြစ်၏အတွေးကွန်ယက်ကို
လှမ်း၍ မမြင်ရှာတော့ သူက ရှုံ့တွဲတွဲဖြစ်နေသော မျက်နှာကို ကြိုးစား၍
ပြုံးရင်းပြောသည်။

‘ကြက်သီးထနေတယ်ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

သူက တိုးတိုးပြောတော့ စိန်ရွှေမြစ်ကလည်း ခပ်တိုးတိုးပြန်မေး
သည်။ ကြက်သီးထရခြင်း အကြောင်းရင်းကို သူမသိ။

‘သေးပေါက်ချင်လို့ပေါ့တော် ရှိး’

ဒီတစ်ခါပြန်ဖြေသော အသံကတော့ သိပ်မတိုးလှချေ။ ပူပူ ဖောင်း
ဖောင်းဗိုက်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အသာထိန်းရင်း ခြေထောက် နှစ်ချောင်း
ကိုစုကာ ခါးကို လိမ်ထားသော သူ့ပုံပန်းကလည်း မသက် မသာရှိလှသည်။

‘ဒီလောက်ပေါက်ချင်နေရင်လည်း ပေါက်ပစ်လိုက်ပါလား’

‘ရှိး ဘယ်ဖြစ်မလဲ ရှိး’

သူက ငရုတ်သီးစပ်သလို တရိုးရိုး ဖြစ်နေသည်။

‘ဟိုအရင်တစ်ပတ်က မနေနိုင်လို့ ပေါက်ပစ်လိုက်တဲ့သူတွေ
ဆရာဝန်က တကယ်ခေါ်ပြတော့ ဆီးအိမ်ပျောနေလို့ ရိုက်မရဘူး၊ ရေ
သောက်ပြီး ပြန်စောင့်ကြရတယ် ရှိး’

‘အဟုတ်လား’

‘အင်းလေ တော်ကြာ အစကနေ ပြန်စောင့်နေရရင် ဒုက္ခ၊ ဒီ
လောက် အကြာကြီးစုထားပြီးမှ ပေါက်ပစ်လိုက်ရရင် နှမြောစရာ ရှိး’

‘အင်း ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ’

ဆီးအိမ်ဖောင်းပြီး တင်းလာအောင် လုပ်ရသည့်ကိစ္စက သိပ်လွယ်
လှသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ အခုရေသောက် အခုချက်ချင်းတင်းလာသည်
လည်း မဟုတ်တော့ သူနှမြောမည်ဆိုလည်း နှမြောစရာပင်။

ထမီနီဝတ်ဆရာမလေးက အခန်းထဲမှ ဗြန်းခနဲ ပြန်ထွက်လာ
ပြန်သည်။ သူတို့ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်ရင်း ‘ဆီးအိမ်တင်းမှ ဖြစ်မှာနော်
ဆီးအိမ်တင်းမှ ဖြစ်မှာ’ ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်သွားပြန်သည်။

‘အင်း သူပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ငါ့ကို ဘယ်အချိန်မှ ခေါ်
မယ်မသိဘူး၊ တော်ကြာနေ သူ့လိုပဲ တရိုးရိုး အော်နေရရင် ဒုက္ခ’

စိန်ရွှေမြစ်က မော့တော့မည်ဟန်ပြင်နေသော ပုလင်းကို ပြန်ချ
သည်။

‘တော်ကြာနေ ငါ့ကို ခေါ်တော့ ဆီးအိမ်မတင်းသေးပြန်ရင်လည်း
ဒုက္ခ’

စိန်ရွှေမြစ်ခမျာ ရေပုလင်းကို မလိုက် ချလိုက်နှင့် ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်
နေသည်။ သို့သော် သူ့သောက်ပြီးသော ရေများက ပုလင်းတစ်ဝက် ကျော်
နေပြီမို့ တီဗီရိုက်မည့် ဆရာဝန်မလေးရောက်လာတော့ သူ့ခမျာ ကြက်သီး

ထခြင်းဝေဒနာကို စတင်ခံစားနေရရှာပြီဖြစ်သည်။ အစီအစဉ်အတိုင်း တစ်ဦးချင်းခေါ်နေရာ သူ့နာမည်ကို ခေါ်နိုး ခေါ်နိုးနှင့် စောင့်ရင်း ခြေကိုလိမ်ပြီး ခါးကိုတော့ ကော့လိုက် ကုန်းလိုက်နှင့် တရိုးရိုး အော်နေရလေသည်။ သူ့အလှည့်ရောက်တော့ သူ့ခမျာ သွက်သွက်ပင် မလျှောက်နိုင်၊ ဆီးကို ထိန်းကာ ကွတတ လျှောက်ရင်း အခန်းထဲ ဝင်ွားရသည်။

‘ဒီပေါ်မှာအိပ်၊ လုံချည်လျှော့ထား’

ဆရာမလေးက သူ့ဗိုက်ပေါ်သို့ ဆေးရည်လိုအဆီတစ်မျိုးကို သုံးလေးစက်ချသည်။ အရင်ကလေးတွေ ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်က ပြတ်ထားသော ဗိုက်ကြောများကြောင့် ဗိုက်ပေါ်တွင်ထင်နေသော အရေး အကြောင်းများက ပထဝီမြေပုံတစ်ခုလို ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်မလေးက အခါတိုင်း သူများကို မေးသလို ‘သားဦးလား’ ဟု မမေးတော့ဘဲ ‘အပြင်မှာ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ’ ဟု မေးလေသည်။

ခုနက အစက်ချထားသော အဆီကို ဗိုက်ပေါ်တွင် ခပ်သာသာလေး ပွတ်ရင်း မည်းမည်းအတုံးလေးတစ်ခုကို ဗိုက်ပေါ်တင်ကာ ဟိုဒီရွှေ့သည်။ သူက ခပ်သာသာလေးဖိသော်လည်း ဗိုက်ကိုနှိပ်သလို ဖြစ်နေ၍ စိန်ရွှေ့မြက မသိမသာ အံကြိတ်ကာ အကြောတွေကို အတင်း ရှုံ့ထားရသည်။ အောက်ဘက်က ဆီးက မနိုင်ဘဲ ထွက်ကျကုန်လျှင် ရှက်စရာ အားနာစရာဖြစ်တော့မည်၊ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်တော့ မည်။ ဆရာဝန်မလေးဆီမှ ရေမွှေးနံ့လေးတစ်မျိုးက ခပ်ပျံ့ပျံ့လေး မွှေးနေသည်။ စိန်ရွှေ့မြက သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့လေးကို နှစ်သက်စွာ ရှုရင်း အိမ်က သမီးအလတ်မကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။ တီဗီကြော်ငြာထဲတွင် ရုပ်ရှင် မင်းသားဒွေးက ရေမွှေးပုလင်းလေးကိုထောင်ပြကာ ‘ကမ္ဘာကျော် တန်ဖိုးကြီး ရေမွှေးတွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲ’ ဟု ပြောတော့ အလတ်မလေးက ‘မေမေ ကမ္ဘာကျော် တန်ဖိုးကြီး ရေမွှေးဆိုတာ ဘယ်လို အနံ့မျိုးလဲဟင်’ ဟု မေးဖူးသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ သူက ‘ဟဲ့ ဘယ်သိမှာလဲ၊ ငါမှ မဆွတ်ဖူးပဲ’ ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက်

ဖြေခဲ့ရသည်။ အခုတော့ မဆွတ်ဖူးပေမယ့် ရှုဖူးပြီဟု တွေးသည်။ စကားစိမ်းနံ့လေးလိုလို၊ သနပ်ခါးနံ့လေးလိုလို၊ စံပယ်နံ့လေးလိုလို ယဉ်ယဉ်လေးမွှေးနေသော ထိုအနံ့သည် ကမ္ဘာကျော် တန်ဖိုးကြီး ရေမွှေး တစ်ခုခု၏ ရနံ့ပင်ဖြစ်ရမည်။

‘ယောက်ျားလေးဖြစ်ချင်လား၊ မိန်းကလေးဖြစ်ချင်လား၊ ဘာ ဖြစ်ချင်လဲ’

ဆရာဝန်မလေးက တီဗီလို ကိရိယာ၏ ဖန်သားမျက်နှာပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးမေးသည်။ စိန်ရွှေ့မြက ဗိုက်ကြောတွေကို အတင်းရှုံ့ကာ ဆီးအောင့်ထားရင်း ‘ဘာဖြစ်ချင်လဲဆိုတာကို ရှင်းရှင်း ဖြေရရင်တော့ သေးပေါက်ချင်တယ်’ ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်မိသည်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် ဘာမှ အရေးမကြီး၊ အရေးအကြီးဆုံးက ဆီးသွားချင်လှပြီ၊ ဒါက အန္တရာယ်၊ တကယ့်ကိုအန္တရာယ်၊ သူ လွယ်ထားရသော အန္တရာယ်က ဆီးအိမ်တစ်ခုလုံး ပြည့်ကာ ဖောင်းတင်း နေ၍ ဆရာဝန်မလေးက လက်နှင့်အသာဖိလိုက်လျှင်ပင် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းဖြန်း ထလာပြန်သည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ရှေးလူကြီးများက ‘အန္တရာယ် လွယ်မထားကောင်းဘူး’ ဟု ပြောကြခြင်းဖြစ်မည်၊ ကြာလျှင် ခက်တော့မည်။

‘ဟယ် နှစ်ယောက်တောင်ပါလားဟဲ့’

ဆရာဝန်မလေးက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ စိန်ရွှေ့မြကမူ စိတ်ထဲမှနေပြီး ‘သေလိုက်ပါတော့’ ဟု ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

‘အမွှာလေး အစ်မရေ အမွှာလေး၊ ကံကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်မလည်း အမွှာအရမ်းလိုချင်တာ၊ တတ်များ တတ်နိုင်ရင် သုံးမွှာပူး လေးမွှာပူးကို လိုချင်တာ’

ပြုံးပျော်ရွှင်လန်းစွာပြောနေသော ဆရာဝန်မလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ‘ဪ ငါက အပျိုလေးထင်နေတာ၊ ယောက်ျားရှိတယ်ကိုး၊ သူ့

ယောကျ်ားကလည်း သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်မယ်မသိဘူး၊ ငါတောင် ချစ်ချင်နေပြီ၊ ကြည့်ပါဦး ရုပ်ကလေးကလည်းလှ၊ ပညာကလည်း တတ်၊ မျက်နှာလေးကလည်းပြုံး၊ မွှေးလိုက်တာကလည်း တသင်းသင်းပျံ့လို့၊ အင်းလေ သူတို့ကတော့ ကျွေးနိုင်တာကိုး သုံးမွှာပူ၊ လေးမွှာပူ မကလို့ ခြောက်မွှာပူ၊ ခုနစ်မွှာပူရလည်း ဘာအရေးလဲ၊ ဟင်း ငါတို့က တော့ မွှေးဖို့ပူရ ကျွေးဖို့အယ် သေး သေး’

သူက သူ့ဗိုက်ပေါ်မှ ဆရာဝန်မလေး၏ လက်ကို တွန်းကာ ကုန်းထသည်။ ဘယ်လိုမှ နေ၍မရတော့၊ ဒီထက်ကြာလျှင် ထွက်ကျတော့မည်။

‘ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟာ မရ မရတော့ဘူး၊ ထွက် အဲ ထွက်တော့မယ်’

‘ခဏလေး ခဏလေး ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ကျောဘက်ကနေပဲ မြင်နေရလို့ ယောကျ်ား မိန်းမ မကွဲသေးဘူး နေဦး ခဏ’

‘နေ နေလို့မရတော့ဘူး’

စိန်ရွှေမြက အတင်းလှူးလဲထသည်။ အားနာစရာကောင်းလှသော်လည်း မတတ်နိုင်၊ ဒီထက်ကြာလျှင် ထွက်ကျတော့မည်မို့ ပိုဆိုးလိမ့်မည်။

သူလုပ်ပုံက စိတ်ဆိုးချင်စရာကောင်းလှသော်လည်း ဆရာဝန်မလေးက စိတ်မတို စိတ်မဆိုးရှာ၊ ချွတ်ထားသော ဖိနပ်ကိုပင် ပြန်မစွပ်နိုင်ဘဲ ထဘီကို ရင်ခေါင်းတွင်စုကိုင်းကာ အူယားဖားယားထပြေးသော သူ့ကို ကြည့်ကာ တသိမ့်သိမ့်ရယ်နေသည်။

‘လဲဦးမယ်နော် သတိထား’

ထဘီနီဝတ်ကလေးက လှမ်းအော်နေသည်။ အိမ်သာခန်းက ရေညှိတက်ကာ အတန်ငယ်ချောနေသော်လည်း သူက နှေးမနေအား၊ အိမ်သာခန်းထဲ ဝေါခနဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ ၎င်းတုတ်ပင် အသေအချာမထိုင်နိုင်သေးမီ ဆီးက ထွက်နှင့်ပြီမို့ ထဘီကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲမရင်း ကျန်တစ်ဖက်က တံခါးကို မမိမကမ်းလှမ်းဆွဲသည်။ အရေးထဲ တံခါးက

မမိဘဲ ဆွဲရခက်နေသည်။

သူ့အိမ်သာတံခါးက ပိတ်ရခက်နေစဉ် တစ်ဖက် အိမ်သာ တံခါးက ဝုန်းခနဲ ပွင့်လာသည်။ ကြည်ပြာရောင်ရှပ်အင်္ကျီမွဲနှင့် မိန်းမက ခပ်ပြုံးပြုံးထွက်လာသည်။ ခုနတုန်းကလို ခါးကို လိမ်တွန့်ကာ တရိုးရိုး အော်နေသော မသက်မသာပုံစံမဟုတ်တော့ချေ။ သူက ကုန်းကုန်း ကွကွ ဖြစ်နေသော စိန်ရွှေမြကို လှည့်ကြည့်ကာ ရယ်သည်။ မမိ မကမ်း ဖြစ်နေသော အိမ်သာတံခါးကို အပြင်ဘက်က ကူတွန်းကာ ပိတ်ပေးလိုက်ရင်း ရယ်သံနှင့် ပြောနေသေးသည်။

‘သေးပေါက်ရတာ ဘယ်လောက်ဇိမ်ရီလဲ အခုမှ သိတော့တယ်နော်’ တဲ့။

အိမ်သာထဲတွင် ဇိမ်တွေ့နေသော မစိန်ရွှေမြကလည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ထောက်ခံမိသည်။

‘ဟုတ်ပါ့တော် ဟုတ်ပါ့’

*

ကြားလိုက်ရသမျှကို ကြားသာကြားလိုက်ရသော်လည်း မခင်အေးက မယုံချင်ပေ။ တစ်ခါမျှ ဒီလောက်စကားများများ မပြောဖူးသော သူ့ အစ်ကို ကို ရေအေးကို တအံ့တဩကြီးကြည့်ရင်း သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးဆူဝေနေသည်။

‘အဖေအစ်မနှစ်ယောက်ကလည်း နင့်ကို တွေ့ချင်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဆရာရဲ့မိန်းမ အင်းလေ အခုတော့ ငါရဲ့အစ်မဝမ်းကွဲပေါ့ သူကလည်း အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ပြီး အသက်လုထားရတော့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေကြတာပေါ့ဟာ’

မခင်အေးက ကိုရေအေးပြောသမျှစကားတွေက အမျှင်တွေလို ဖြစ်ပြီး သူ့ဦးနှောက်ကိုလာပြီးရစ်ပတ်နေသလိုခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှနေပြီး တစ်မျှင်ချင်းရှင်းကာ တစ်ခုချင်းပြန်တွေးနေရသည်။

‘အစ်ကို့ဆရာရဲ့မိန်းမ၊ အင်း သူ့ကို မွေးတာက အဖေရဲ့အစ်မ၊ အဖေနဲ့ သူနဲ့က မောင်နှမအရင်းဆိုတော့ အင်း ဟုတ်တာပေါ့၊ သူ့သမီး နဲ့ ငါတို့နဲ့က တစ်ဝမ်းကွဲမောင်နှမ၊ အမလေး ယောင်လို့တောင် မတွေးမိပါဘူးတော်၊ အတော်ချော အတော်လှပြီး အတော်ချမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့ ညွှန်မျိုးကတော်က ငါတို့ရဲ့ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲတဲ့’

တစ်ခါတလေကျတော့ မထင်တာတွေက တကယ့်ကို ဖြစ်လာ

တတ်သည်ကို အခုလိုကိုယ်တွေ့ကြုံရတော့ မယုံ၍ မရတော့ပေ။ သူသာလျှင်မက သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ရင်း ကင်ပွန်းရွက်စည်းနေသော အမေချစ်ပင်ဘာကိုမျှ ဆက်မလုပ်နိုင်။ ဇာတ်စုံခင်းပြနေသော ကိုရေအေးကို တငေးတမော ကြည့်ရင်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တအံ့တဩ ဖြစ်နေရှာလေသည်။ သူ့ချွေးမ မခင်အေး၏ဖခင်အကြောင်းကို သူ တစ်ခါမျှ မစပ်စုခဲ့ဖူးတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားသည်ဆိုတာကလွဲ၍ ဘာဆိုဘာမျှ မသိခဲ့ချေ။ သူ၏ခမည်းခမက်တော်သူ မခင်အေး၏မိခင်နှင့် တရင်း တနီးခင်မင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း သူကလည်း သေဆုံးသွားချိန်အထိ သူ့အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာကိုမျှ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်းမပြုခဲ့ဖူးပေ။

‘သူတို့ကပေးတော့ ပေးမှာပဲ အမေချစ်ရဲ့၊ ပေးချင်လွန်းလို့ကို ဆက်သွယ်လာတာ၊ ဘယ်အချိန်ကျမှ ဘယ်လောက်ရမှာလဲတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး’

‘အေးကွယ် အေး၊ ကလေးကုသိုလ်ပေါ့ကွယ်၊ ငွေဆိုတာမျိုးက ပိုတယ်လို့မှမရှိတာ၊ ဝမ်းရေးပြည့်စုံရင် ပညာရေး၊ ကုသိုလ်ရေးတွေလည်း ဖြည့်ဆည်းနိုင်တာပေါ့’

အမေချစ်က ဝတ္တုဆန်လှသောအဖြစ်အပျက်ကို အံ့ဩနေဟန် ရှိသော်လည်း အမွေတွေရမည်ဟု ဆိုသည့်သတင်းအတွက်တော့ ထူးထူးခြားခြားမတုန်လှုပ်လှပေ။ သူ့ခြံထဲမှ သစ်ပင် ပန်းပင် စိမ်းစိမ်းစိုစို တွေလိုပင် သူ့စိတ်က စိမ်းစိုအေးချမ်းလှသည်။ ကင်ပွန်းပင်၊ ဒန့်သလွန်ပင်၊ ကျွဲကောပင်နှင့် ချဉ်ပေါင်ပင်တွေက သူ့စိတ်ကို ဘောင်ခတ်ထားဟန်ရှိသည်ဟုပင် သူ့ဟာသူ တစ်ခါတစ်ရံတွေးမိသည်။ သူ၏ စိတ်က ထိုအပင်တွေ၏ အပြင်ကို မထွက်၊ နံနက်စောစောထ၊ ဘုရား ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပြီးလျှင် ခြံထဲ ဆင်း၊ ခူးတန်တာခူး၊ စည်းတန်တာစည်း၊ ခုတ်တန်တာခုတ်နှင့် ထမင်းစားချိန် ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြေးမ ကလေး သက်ဝေက သူ့နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း တွတ်တီး တွတ်တာပြောနေတတ်တော့ မော

မှန်းပင် မသိ၊ အမောလည်း ပြေလှသည်။ တစ်နေ့တုန်းကပဲကြည့်။
 ‘ဖားဖားကြီး’
 ‘အင် ဖွားဖွားကြီးလို့ ပီအောင်ခေါ်ပါ သမီးလေးရယ်’
 ‘ဖားဖားကြီးကရဲ့ တမီးက ဖားဖားကြီးလို့ပဲ ပီအောင်ထော်နေ
 တာပဲဟာ’
 ‘ကဲ ကဲ ထားပါတော့၊ ဖားဖားကြီးပဲထားပါတော့’
 ‘ဒန့်ဒန့်တီးတွေက ဘာရို့ရှည်တာလဲဟင်’
 ‘ဒန့်သလွန်သီးရဲ့သဘာဝက ရှည်တာကိုး သမီးရဲ့’
 ‘ဒီရိုချို အုန်းတီးကျတော့ ဘာရို့ ရုံးရုံးကြီးဖစ်နေတာရဲ့’
 ‘အင်း လုံးတာကလည်း အုန်းသီးရဲ့သဘာဝပဲကိုး’
 ‘အုန်းတီးထဲက ရေတွေကိုရော ဘယ်တူထည့်ရဲ့’
 ‘သဘာဝကပဲပေါ့’
 ‘ဘာရို့ ချိုနေရဲ့’
 ‘အဲဒါလည်း သဘာဝကြောင့်ပဲပေါ့၊ ကဲ ဖွားက ပြန်မေးဦးမယ်၊
 သမီးလေးကရော ဘာလို့ ဒီလောက်စကားများနေရတာလဲ’
 သူကပြန်မေးတော့ သက်ဝေခမျာ အကျပ်ရိုက်သွားသည်။ သူ့ကို
 မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ ထို့
 နောက်တော့ မျက်နှာလေးဝင်းသွားကာ လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်း ထောင်
 ရင်း ‘အဲဒါရဲ့ တမီးရဲ့တဘာဝပေါ့၊ ဖားဖားကြီးရဲ့’ဟု ချက်ကျလက်ကျ ပြန်
 ဖြေသည်။ သူ့မှာ သဘောတွေအကျကြီးကျပြီး ရယ်လိုက်ရသည်မှာ မျက်
 ရည်ပင်ထွက်သည်။ ကဲ ဒီလိုဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားရသော သူ့အတွက် ငွေ
 ကြေးဥစ္စာကို မျှော်လင့်တောင့်တနေဖို့ အချိန်ပိုနိုင်ပါ့မလား၊ လူကရော အား
 နိုင်ပါ့မလား၊ သူ့အမျှော်လင့်ကြီးမျှော်လင့်ပြီး တောင့်တနေမိသည်မှာ တစ်ခု
 သာ ရှိသည်။ သူ့ရွေးမ မခင်အေး၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ကလေးငယ်သည်
 ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖို့၊ ထိုမြေးကလေးကို သာသနာ့ဘောင်ထဲ သွတ်သွင်း

ရှင်ပြုပြီး သင်္ကန်းလေး ဝါဝါဝင်းဝင်းနှင့် တွေ့ရဖို့။
 ‘ဟုတ်တယ် အမေချစ်ရဲ့၊ ကလေးတွေက သူ့ကံနဲ့သူ့လာကြ
 တာ၊ ဒီညွန့်မှူးလက်အောက်မှာ ကျွန်တော်လုပ်နေရတာ ဆယ်နှစ်လောက်
 ရှိနေမှဟာကို တစ်ခါမှမဆက်စပ်မိပါဘူး၊ အခုအမှာညီနောင် ကိုယ်ဝန်နဲ့
 ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆက်မိစပ်မိတာ၊ ကျွန်တော့်ခယ်မတွေကတော့
 ကလေးတွေက သူတို့ကုသိုလ်ကံနဲ့သူတို့ ရတနာထုပ်ကို သူတို့ဟာ သူတို့
 ထမ်းလာကြတယ်လို့ အကြားအမြင်က ဟောတယ် ပြောတာပဲ’
 ကိုရေအေးကတော့ အတော်လေးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေ
 သည်။ ဝမ်းသာလည်း သာစရာ၊ သူ့ခမျာ ရန်ကုန်တွင်နေရသူဆိုတော့
 စားစရိတ် နေစရိတ်ကြီးရသည့်အထဲတွင် ကလေးကလည်း များလေတော့
 တစ်ချိန်လုံး လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေရသူဖြစ်သည်။ မခင်အေး ကလည်း
 အခုမှ ကြည်ကြည်နူးနူးလေးဖြစ်ခါ ဝမ်းသာဖို့သတိရသည်။ သူ့အတွက်
 တော့ မဟုတ်ချေ။ သူ့အစ်ကိုအတွက်ဖြစ်သည်။
 ‘နင်ရော နေကောင်းရဲ့လား’
 ‘ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ နေရထိုင်ရတာလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
 ရှိပါတယ်’
 ‘အဲဒါဆိုရင် ယောက်ျားလေးပဲ’
 အမေချစ်က သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဝင်ပြောသည်။
 ‘နင်ကိုယ်ဝန်ဆောင်အားဆေးရော သောက်ရဲ့လား’
 ‘သောက်တယ်အစ်ကိုရဲ့၊ ကိုလှမောင်ဝယ်လာပေးပါတယ်’
 ‘ငါ့မိန်းမကတော့ အခုမှ အူယားဖားယားနဲ့ ဆေးဝယ်ပြီး သောက်
 နေလေရဲ့’
 စိန်ရွှေမြက သူ့ဗိုက်ထဲမှ ကလေးတွေကို အခုမှ အချစ်တွေပိုနေ
 သည်။ အခုတော့လည်း ‘တော် အကြောထတဲ့ ဒီတစ်ဗိုက်’ဟု ခုနစ်သံ
 ချီပြီး ဟစ်ခဲ့သူမှာ သူမဟုတ်သည့်အတိုင်းပင်။

‘ဒေါ်ပုတုကလည်း အကုန်လုံးကောင်းပါတယ်တဲ့’
‘နင်ကလည်း ဒီတစ်ယောက်လည်း ဒေါ်ပုတုနဲ့ပဲလား’

‘ဒေါ်ပုတုက တော်ပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ တလောတုန်းကလည်း အစိုးရသားဖွားသင်တန်းထပ်တက်ထားသေးသတဲ့၊ ဒီနားပတ်လည်တော့ သူမွေးပေးတဲ့ ကလေးတွေချည်းပါပဲ’

သားဖွားသင်တန်းတက်ပြီး ပြန်လာပြီးသည့်နောက်တွင် ဘယ်ကနေ ဘယ်လို သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ‘ဂွတ်’ တစ်လုံးရောက်လာသည်မသိ၊ အခါတိုင်းလို အနေအထားမှန်သည်၊ ကောင်းသည်ဟုမပြောပဲ ‘အိုကေတယ်’ ‘ဂွတ်တယ်’ ‘အားလုံးဂွတ်တယ်’ ဟု တစ်ဂွတ်ထဲ ဂွတ်နေသောကြောင့် ကိုလှမောင်ကပင် အခါတိုင်း ခေါ်သလို ဒေါ်ပုတုဟု မခေါ်တော့ဘဲ ‘ဒေါ်ဂွတ်တု’ ဟု ပြောင်းခေါ်နေသဖြင့် ရယ်ခဲ့ကြရသေးသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဆေးရုံမှာ မွေးရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ဆိုရင် ဆရာဝန်နဲ့နီးတာပေါ့ဟာ’

အစ်ကိုရေအေးက သူ့အတွက် ပူပူပင်ပင်နှင့် စိုးရိမ်စကား ပြောနေသည့်အတွက် မခင်အေးဝမ်းသာသွားသည်။

‘သက်ဝေလေးမွေးတုန်းကလည်း သူပဲမွေးပေးတာလေ အစ်ကိုရဲ့၊ ချောချောမောမောပါပဲ၊ ပထမတစ်သားသာ ခက်တတ်တာ၊ နောက်သားတွေက စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ ဆေးရုံတက်ရင် ထမင်းပို့ရ ညစောင့်ရနဲ့ အိမ်မှာ ကသီမှာ အစ်ကိုရဲ့’

မခင်အေးက ဆေးရုံ ကြောက်သည်။ ဆေးရုံကို သာမက အဆောက်အဦးထဲ လှမ်းဝင်လိုက်လျှင်ပင် ရလေ့ရှိသော အရက်ပျံ့နံ့လိုလို၊ ဆေးနံ့လိုလို၊ ဆေးရုံနံ့ကိုပါ ကြောက်သည်။

‘ကလေးမွေးတာများကွယ် တို့များမိန်းမတွေ ကမ္ဘာဦးအစ ကတည်းက မွေးလာကြရတာ၊ အဲဒီတုန်းက ဘာဆေးရုံ ဘာဆရာဝန်မှ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သားမွေးရတာ မိန်းမသာဝတ်ဟာ၊ သားမွေးတိုင်းသာ

ဆေးရုံတက်နေရရင် တို့များတောကလူတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရ ပါ့မလဲ၊ နန္ဒင်း နိုင်နိုင် မီးမှာကိုင်တဲ့၊ မီးဆိုတာ မီးတွင်းခုနစ်ရက်ကိုပြော တာ၊ အိမ်မှာမွေးပါမှ နန္ဒင်းနိုင်နိုင်လိမ်းရသောက်ရတာ၊ နန္ဒင်းဟာ ရိုးရာ ဆေးကွဲ့’

အမေချစ်ကပါ ဝင်ပြောသည်။ အဲဒါကတော့ ဟုတ်သည်။ ဆေးရုံမှာ နန္ဒင်းပျစ်ပျစ်တွေ ရေဖျော်သောက်ပြီး နန္ဒင်းထိန်ထိန် သွားလိမ်းလိုတော့ မရချေ။ သူ့မိန်းမစိန်ရွှေမြက ဆေးရုံတက်စဉ် နန္ဒင်းကို ခိုးသောက်ခဲ့သော်လည်း လိမ်းတော့ မလိမ်းရဲချေ။ ဆေးရုံဆင်းပြီး အိမ်ရောက်ခါမှ နန္ဒင်းထိန်ထိန်လိမ်းရလေ့ရှိသည်။ မြန်မာတို့၏ ရှေးအစဉ်အဆက် ဆင်းသက်လာသော အယူအရာကတော့ မီးနေသည်နှင့် နန္ဒင်းဝါဝါက ခွဲခြား၍ မရဘဲ တစ်သားတည်း တွဲလျက်ရှိသည်။ ဆေးရုံမှာတော့ ဓမ္မရာအိပ်ရာခင်းများ စွန်းထင်းညစ်ပေမှာစိုးလို့လား၊ ခေတ်မီ ဆေးပညာအရ နန္ဒင်းသောက်ခြင်းမှာလည်း မသင့်တော်၍လားတော့ မသိ။ ‘နန္ဒင်းတွေမသောက်နဲ့၊ မလိမ်းနဲ့ နော်’ ဟု ဆရာဝန် ဆရာမတွေက အော်လေ့ရှိသည်။ သူတို့တွေ ရှေ့က အော်သွားလျှင် သောက်သူတွေ ကလည်း နောက်ဘက်မှ ခိုးသောက်နေကြသည်ကို သူတွေ့နေ မြင်နေကျ ဖြစ်နေသည်။

‘ကဲ ကဲ ငါလည်း ပြန်မှ၊ ဆောင်းတွင်း ကုန်ခါနီးပေမယ့် အမှောင်စောသေးတယ် ဟ’

ကိုရေအေးက လက်ပတ်နာရီကိုငုံကြည့်ကာနေရာမှထသည်။

‘သင်္ဘောသီးတွေ ယူသွားဦးမလား ဟင်’

‘ဟာ ဒီကနေ လမ်းမရောက်ခင် အဝေးကြီးလျှောက်ရဦးမှာ၊ နင့် သင်္ဘောသီးတွေ ဆွဲနေရရင် မသက်သာဘူး၊ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက် အာ အဲဒါလည်း ဆူးတွေနဲ့၊ တော်ပြီဟာ ဟိုဗန်းထဲက ရဲယိုရွက် နည်းနည်းပဲ ပေးလိုက်တော့’

ကိုရေအေးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပင်ပန်းမည်ထင်သမျှကိစ္စတွေကို ရှောင်ရှားပြီး အပေါ့ပါး အလွယ်ကူဆုံးကိုသာ သယ်ရန် စဉ်းစားသည်။

‘နောက်တစ်ခါလာရင် တက္ကစီငှားလာမယ်၊ အဲဒီကျမှ နင့် သင်္ဘောသီးတွေ ထည့်ပေးလိုက်’

‘အမယ် အမယ် သူဌေးကြီးက’

ခပ်ကြားကြား ခပ်မော့မော့ပြောသော ကိုရေအေးအား ကြည့် ရင်း မခင်အေးက သဘောကျစွာ ရယ်မောမိသည်။ သူ့အစ်ကို စိတ်ချမ်းသာနေ ပုံကို ကြည့်ရင်း သူပါ ပျော်လာသည်။

‘ငါ့မိန်းမကတော့ သူ့ဗိုက်ထဲက ကလေးတွေကို ပါရမီရှင်လေး တွေ ဆိုပြီး သင်္ကန်းတွေ ဘာတွေ လှူနေပြီ၊ နင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးလည်း အတူတူပဲပေါ့ဟ၊ နင်လည်း လှူလိုက်ဦး’

မခင်အေးက ကြည်ကြည်နူးနူးလေးပြီးရင်း သူ့ဗိုက်ကိုသူ ငဲ့ ကြည့် သည်။ နောက်တစ်လလောက်နေလျှင် သူ့ဗိုက်ထဲမှ သားငယ်လေး (သူက ယောက်ျားလေးဟုပင် ယုံကြည်ထားသည်။) လူ့ရုပ်လူ့ရွာသို့ ရောက်ရှိလာ တော့မည်။ ဗိုက်ထဲတွင် တွန်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်ကို သိသိ သာသာ ခံစား နေရသည်။ ဟော ဒီလုံးလုံးလေးက ခုံးထလာပြန်ပြီ၊ ခေါင်းကလေးလား၊ ခူးကလေးလား၊ ဒီဘက်ကမှလာတဲ့ ချွန်ချွန်လေးက ရော၊ တတောင်ဆစ် ကလေးလား၊ သူက လက်နှင့်အသာအုပ်ထားရင်း သူ့ဗိုက်ထဲမှ သက်ရှိ လူသားလေးကို အတွေးအာရုံတွင် မြင်ယောင်ပြီး မေတ္တာစိတ်တွေ ပျော်ဝင် စီးဆင်းနေသည်။

‘ကလေးမွေးပြီးမှပဲ ထမင်းရည်ချောင်းစီး အလှူအကြီးကြီး ပေး တော့မယ်အစ်ကိုရေ’

‘အေး အေး သာဓု သာဓု၊ နှစ်ခါပဲ ခေါ်ထားလိုက်ဦးမယ် ဟေး ဟေး’

အမေချစ်လှမ်းပေးသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း ကိုရေအေးက ရယ်မောသည်။

‘အင်း ချန်ထားဦး၊ ချန်ထားဦး၊ တစ်ခါချန်ထားလိုက်ဦး၊ အလှူ

ရေစက်ချတော့မှ သုံးကြိမ်ပြည့်အောင်ခေါ်၊ ဟောဒီက အလှူအကြီးက စည်တွေမြောတွေတီးပြီး အလှူအကြီးကြီးပေးမှာ အစ်ကိုရေ’

မခင်အေးကလည်း မျက်နှာကိုမော့ပြီး သူဌေးမကြီးလို ဟန်ချီပြ လိုက်ရင်း တခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။ ထိုအလှူကို သူတကယ်လှူခွင့် ကြုံရ လိမ့်မည်ဟုပင် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်နေမိရှာလေသည်။

*

ကိုလင်းသည် ဝရံတာတွင်ငြိမ်သက်စွာရပ်ရင်း ကောင်းကင်ပြင်ကို မော်ကြည့်သည်။ အနက်ရောင်ကောင်းကင်တွင် လခြမ်းကွေးကွေးလေးက ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တည်နေသည်။ မှိန်မှိန်ဖျော့ဖျော့ လင်းနေသည်။ ဘေးဘက်တွင်တော့ ကြယ်ကလေးတွေက တဖျပ်ဖျပ် လက်နေလေသည်။

အိမ်တွင်းမှ ကြက်သားပြုတ်ကြော်နံ့က လေအသင့်တွင် ဝေပျံ့ လာသည်။ ဆေးရုံမှအပြန် မြေနီကုန်းညဈေးတွင် ဝင်ဝယ်လာသော ကြက်သားများကို ကိုလွင်ချက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ နံနက်ကျလျှင် ခင်ခင် ထားအတွက် ထမင်းချိုင့်ပို့ရမည်မို့ ကြက်သားကို ကြက်သွန်ဖြူ၊ ချင်းနိုင်နိုင်ထည့်ပြီး မွှေးနေအောင် လက်စွမ်းပြနေဟန်တူသည်။

မနေ့မနက်က ခင်ခင်ထားသည် သားဦးယောက်ျားလေးကို အခက်အခဲမရှိ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ကလေးက ရှစ်ပေါင်ကျော်ကျော် ရှိ၍ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားကြီးဖြစ်သည်။ ကိုလွင်က သူ့သားကိုပွေ့ကာ ‘လာစမ်းဟဲ့ ငါ့သား၊ အမယ်မင်း ထွားလိုက်တာ’ဟု ဆရာဇော်ဂျီ၏ ရှေးခေတ် ပုဂံပြည် ကဗျာကို အားပါးတရ ရွတ်ဆိုနေသည်။

သူကတော့ သူ၏တူကလေး၏ နူးညံ့အိထွေးသောပါးပြင်လေးကို လက်နှင့် မထိတထိတို့ကြည့်ရင်း အဖေ့ကို ပြင်းပြင်းပျံ့ပျံ့ သတိရသည်။ အဖေသာရှိလျှင် ဟူသောအတွေးကိုသာ ထပ်ခါ ထပ်ခါ တွေး

နေမိသည်။

အဖေဆုံးကတည်းက ညှိုးသွားသောသူစိတ်သည် ဟိုတစ်နေ့က ဆုံးသွားသော မခင်အေးကိုမြင်ရတော့ ပိုပြီး နုံးသွားသည်။ အစိုးမရသော သေခြင်းတရားကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရပြီး ဘဝကို ငြီးငွေ့သွားသည်။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားသည်။

‘ကလေးမွေးပြီးခါမှ စည်တွေမြောတွေတီးပြီး အလှူကြီး ပေးမလို့ ဆို နှင်လှူမသွားတော့ဘူးလားဟာ ညီမလေးရ’ဟု ကိုရေအေးက ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာ ပြောသည်။ သူ၏ယောက်ျားကိုလှမောင်ကတော့ ဘာအသံမျှပင်မထွက်နိုင်။ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးထိုင်ပြီး ငေးနေသည်။ အမေချစ်က သူ့သားကို အတင်းလှုပ်ခါပြီး ‘ငိုလိုက်ပါသားရယ်၊ ငိုလိုက်ပါဟဲ့၊ နှင့်မိန်းမ အတွက် ငိုလိုက်စမ်းပါ’ ဟု သူ့ကိုယ်တိုင် ငိုရှိုက်ရင်း ပြောသော အခါမှ ရုတ်တရက်ပျော့ခွေကာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာရှာသည်။

‘အင်း ဘဝတွေ ဘဝတွေ ဖြုတ်ခနဲဖျတ်ခနဲ ကြွေလိုက်ကြတာ၊ ထင်လျက်နဲ့လည်းကြွေတာပဲ၊ မထင်ဘဲနဲ့လည်း ရုတ်တရက် ကြွေတာပဲ၊ ငါလည်း ကြွေရမှာပဲ၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုရောဂါနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကြွေမလဲသာ မသိတာ၊ အင်း ကြွေသွားပြန်တော့လည်း တစ်ဘဝ ပြီးပြန်တာပေါ့’

ကိုလင်းက မတ်တပ်ရပ်နေရသည်ကို ညောင်းလာသဖြင့် ဝရံတာတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ အောက်ခြေတွင်ခင်းထားသော ကြွေပြားများက ပြောင်ချောပြီး စိမ့်စိမ့်အေးနေသည်။

‘အမလေး ငါက အခန်းထဲသွားရှာနေတာ၊ ဘယ်များထွက်သွားလဲလို့၊ မင်းက ဝရံတာထွက်ပြီး သဘာဝအလှမှာ ကြည့်နူးနေတာကိုး’ သူ့ဘေးသို့ ကိုလွင်ရောက်လာသည်။ သူ့ဆီမှ နှုတ်ခွင်းနံ့နှင့် ကြက်သွန်ဖြူနံ့ရသည်။ ချင်းနံ့လည်းပါသည်။ ကလေးအဖေအသစ် စက်စက်ကြီးကတော့ တက်ကြွရွှင်လန်းလို့နေလေသည်။

‘ကြည်နူးနေတာမဟုတ်ဘူးအစ်ကိုရ၊ တရားကျနေတာ’
‘အမလေးဗျာ၊ ဘုန်းကြီးတော့ ဝတ်မသွားပါနဲ့’
‘ခဏတဖြုတ်တော့ ဝတ်ချင်တယ်ဗျာ၊ ရင်ထဲမှာ ညှိုးနွမ်းလွန်းလို့ တရားရိပ်ခိုကြည့်ချင်တယ်’

ကိုလွင်က သူ့ကို အကဲခတ်နေသည်။ သူတို့ဖခင်ဆုံးသွားပြီး သည့်နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး ရင့်ကျက်ပြီး ငြိမ်သက်သွားကြသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

‘ဟေ့ နေပါဦးကွ၊ မနက်တုန်းက ဆေးရုံအဝင်မှာတွေ့လိုက်တာ ဗိုက်ကြီးသည်ယိမ်းက ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးမဟုတ်လား၊ ကလေးလေး ပွေ့ပြီး ထွက်လာတာလေ၊ ဘေးမှာလည်း သူ့ယောက်ျားက တပြုံးပြုံးနဲ့’

ကိုလွင်စိတ်ပြောင်းသွားစေရန် ကိုလွင်က စကားလွှဲသည်။ နွဲ့သဇင်ကိုသတိရတော့ ကိုလွင်က အနည်းငယ်ပြုံးလာသည်။ ဟုတ်သည်၊ မနက်တုန်းက ဆေးရုံအဝင်တွင် နွဲ့သဇင်ကိုတွေ့လိုက်သည်။

ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံဆိုတော့လည်း ပိုက်ဆံသုံးနိုင်သူများ အတွက်သာ သီးသန့်ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံဆိုသော်လည်း ဆေးရုံနှင့်ပင်မတူ၊ ဟိုတယ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ရသလို သစ်ခွပန်းတွေနှင့် လှပ ဝေဆာနေသော ပန်းအိုးကြီးက ဆီးကြိုနေသည်။

ပန်းအိုးကြီးဘေးတွင်တော့ နွဲ့သဇင်ကို တွေ့ရသည်။ အပြုံးတွေဝေဆာနေသော နွဲ့သဇင်က ပန်းနုရောင်ဝမ်းစောင်လေးနှင့် ထွေးထားသောကလေးငယ်လေးကို တယုတယ ပွေ့ချီထားလေသည်။ ကိုလွင်ကတော့ ပန်းအိုးထဲက ပန်းတွေပင် နွဲ့သဇင်နှင့်ယှဉ်တော့ ညှိုးပျော့သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

‘ကျွန်တော်ဝမ်းသာလိုက်တာ နွဲ့သဇင်ရယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့မျက်

နှာ၊ နှုတ်ခမ်း၊ မျက်လုံးလေးတွေအကုန်လုံး ပြုံးနေပြီ’
ကိုလွင်က စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိသည်။ ကိုယ်မပန်ရသော ပန်းကလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း နှင်းရည်နှင်းစက်ဖျန်းပြီး လန်းစွင့်နေသည်ကို မြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့ပြီး ကြည်နူးသွားသည်။

‘ငါလည်း သဘော အမြန်ပြန်တက်မှဖြစ်မယ်၊ ကလေး တစ်ယောက်မွေးရတဲ့စရိတ်က မသေးဘူး၊ သူ့ကို လူလားမြောက်အောင် ကျွေးမွေးပြုစုရမယ့်စရိတ်၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးကအစ သူ့များထက် မနိမ့်အောင် ကုန်ကျရမယ့်စရိတ်တွေကလည်း ရှိသေးတယ်’

နောက်သုံးလေးလလောက်နေလျှင် ကိုလွင်က သဘော ပြန်တက်၊ ခင်ခင်ထားက ကျူရှင်ပြန်ပြု၊ သူကလည်း ခရီးသွားလမ်းညွှန်ပြန်လုပ်၊ သားငယ်လေးအတွက်တော့ ကလေးထိန်းငှားလိုက်၊ အဆင်မပြေလိုက်၊ အသစ်ရှာလိုက်၊ လခတိုးပေးလိုက်ဟူသော သံသရာတွင် ဝရန်းသုန်းကား လည်ပတ်ကြရတော့မည်ဖြစ်သည်ကို ကိုလွင်က ကြိုပြီး မြင်ယောင်နေမိသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့လူနေမှုဘဝမှာ ငွေဟာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုပြီး အရေးကြီးလာနေသလိုပဲ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး’
‘မကြိုက်ချင်လို့မရဘူး ကိုလွင်ရယ်၊ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေပြီပဲဟာကို၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’

ကိုလွင်က ခပ်တိုးတိုးရယ်မောရင်း ကိုလွင်၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့နှုတ်ကလည်း ‘အဟောင်းပျက်လျှင်၊ အသစ်ပြင်လော့၊ အမြင်ကျယ်၍၊ ပညာမွေ့လော့၊ ယနေ့လူငယ်၊ နောင်ဝယ်လူကြီး၊ သင်လည်းတစ်ဦး၊ သားထူးသားမြတ်၊ ဖြစ်အပ်ရာသည်’ ဟူသော ‘အို တက်လူသို့’ ကဗျာကို ခပ်တိုးတိုးရွတ်နေပြန်သည်။ သူ၏စိတ်က ဆေးရုံမှ သားငယ်ဆီသို့ ပြေးသွားပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုလွင် နားလည် လိုက်သည်။

အခုရက်ပိုင်းအတွင်းတွင်ပင် မွေးဖွားခဲ့သော ကလေးများက မနည်း၊ သူလက်လှမ်းမီသမျှ ရေတွက်ကြည့်ရလျှင်ပင် သူ့အစ်မ ခင်ခင်

ထား၊ နွေးနွေး၊ နွဲ့သဇင်၊ ကိုရေအေး၏မိန်းမနှင့် ဆုံးသွားသော မခင်အေး တို့က လူ့လောက လူ့ရွာထဲသို့ အသစ်အသစ်သော လူသားလေးများကို မွေးဖွားသန့်စင်ပေးခဲ့ကြသည်။ ထွက်ခွာသွားသူများကလည်း ရုတ်ရုတ် သဲသဲ၊ တဖွဲဖွဲ။ ဝင်လာကြသူများကလည်း ဝင်လာမစဲ၊ တသဲသဲ။ လူတို့ ကမ္ဘာ လူတို့ရွာကြီးတွင်လည်း အသံမျိုးစုံတို့ဖြင့် ဆူလျက်၊ ညံလျက်၊ စည်ကားလျက်ပင်။

‘နောင်နှစ်ပေါင်း အစိတ်လောက်ကို ကြိုပြီးမြင်လိုရရင် မြင်ချင် လိုက်တာဗျာ’

ကိုလင်းက တိုးတိုးပြောသည်။

‘အခုမွေးလာတဲ့ကလေးတွေဟာ နောင်လာမယ့် နှစ်ပေါင်း အစိတ်လောက်ဆိုရင် ပညာတွေတတ်ပြီး လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ကုန်ကြရော ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား အစ်ကိုရ’

ကိုလင်း၏မျက်စိထဲတွင် မျက်လုံးလေးတွေ စုံမှိတ်ပြီး တဝါး ဝါး ငိုနေသော ပေါက်စနုလေးများကို မြင်ယောင်နေသည်။ နောင်နှစ် ပေါင်း အစိတ်လောက်ရှိလျှင် သူတို့မျက်လုံးတွေ ဘယ်လောက်ပွင့်ပြီး သူတို့လေးတွေ ဘာလုပ်နေကြမည်နည်း။

‘လူ့ရုပ်လူ့ရွာမှာ ဘယ်လိုအသိ၊ ဘယ်လိုပညာ၊ ဘယ်လိုစိတ် ဓာတ်၊ ဘယ်လိုစာရိတ္တတွေနဲ့ လူသားတာဝန်တွေကို ဘယ်လိုထမ်း ဆောင်ကြမလဲ၊ ကျွန်တော်သိချင်နေတယ်’

ကိုလွင်က ကိုလင်းအား ငေးကြည့်နေရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ဟုတ်သည်၊ သူလည်း သိချင်သည်။ သူ၏သားငယ်သည် ဘယ်လို အတတ်၊ ဘယ်လိုပညာတွေကို သင်ကြားတတ်မြောက်လာပြီး လောက ကြီးအား မည်ကဲ့သို့ အကျိုးပြုလာမည်နည်းဆိုသည်ကို သူ ကြိုတင်ပြီး သိချင်စမ်းလှသည်။

‘အခုမွေးလာတဲ့ ကလေးတွေဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ တိုင်းပြည် ကို ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကြရမှာ၊ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ကံကြမ္မာ

ဟာ သူတို့ရဲ့ဘဝရှေ့ရေးနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်’

‘ဟုတ်တာပေါ့ကွာ’

‘သူတို့ရဲ့ ဘဝအမြင် မှန်ကန်ဖို့၊ စိတ်ဓာတ်နဲ့ စာရိတ္တတွေ မယိမ်းမယိုင် ခိုင်မာဖြောင့်မတ်ဖို့၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိ တယ်၊ အထူးသဖြင့် အစ်ကိုတို့ မိဘတွေမှာ ပိုပြီးတာဝန်ရှိတယ်’

ကိုလင်းက သတိပေးသလို အလေးအနက်ပြောသည်။ ကို လွင်က မျက်နှာတည်တည်နှင့်ခေါင်းညိတ်သည်။ မမြင်ရသော လူသား တာဝန်များက သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ပိလာသလို ခံစားရ၍ ခါးကို မတ်ပြီး တင်းခံထားမိသည်။

‘အစ်ကိုကြားဖူးမှာပါ၊ ဆိုစကားတောင်ရှိတယ်လေ လက်ဦး ဆရာ မည်ထိုက်စွာ၊ ပုဗ္ဗာစရိယ၊ မိနှင့်ဖတဲ’

ကိုလွင်က ထပ်ပြီးခေါင်းညိတ်သည်။ သားလေးကို ကောင်း တာ လုပ်ချင်အောင်၊ အမှန်ကို ရင်ဆိုင်ခံအောင်၊ စိတ်ဓာတ်ဖြောင့်မတ် အောင် သူကြိုးစားမည်၊ သူတတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီး သွန်သင်ဆုံးမ မည်။ မိဘတိုင်း မိဘတိုင်းကလည်း သူ့လိုပင် သွန်သင်ဆုံးမလိုစိတ် ရှိကြပါစေ၊ သွန်သင်ဆုံးမနိုင်ကြပါစေ၊ သားသမီးများကလည်း လိုက် နာ ခံယူနိုင်ကြပါစေ။

ကိုလွင်က အားအင်တွေကို စုစည်းလိုက်သလို အသက်ကို တစ်ဝကြီး ရှိုက်၍ ရှူရင်း အရှည်ကြီးဆုတောင်းနေမိသည်။

လေပြည်နုနုလေးက အေးမြနေသည်။ ပန်းနဲ့သင်းသင်းလေး က လေထဲတွင် ပျံ့နေသည်။ ဘယ်က အနံ့ မွှေးနေတာပါလိမ့်ဟု ရှာ ကြည့်တော့ မြေပန်းအိုးထဲရှိ စံပယ်မြတ်လေးပင်မှ အပွင့်ဖြူဖြူ သုံးပွင့်ကို တွေ့ရသည်။ ပင်နွယ်သွယ်သွယ်လေးက ဝါးလုံးတိုင်သေးသေးလေး ပေါ် နွယ်တက်နေသည်။ မြေပန်းအိုးထဲရှိ မြေကျစ်ကျစ်လေးနှင့် ခင်ခင် ထား မေ့တစ်ခါ လျော့တစ်ခါ လောင်းသော ရေလေးကိုသာ အမှီပြု

နေရသော်လည်း သူ့ခမျာ ပွင့်ချိန်တန်တော့လည်း ပွင့်ရှာသားပင်၊ မွှေးချိန် တန်တော့လည်း မွှေးရှာသားပင်။

လူသံသူသံတွေက မဆိတ်ငြိမ်သေးပေ။ လမ်းမဘက်တန်းဘတ်(စ)ကားမှတ်တိုင်တွင် အိပ်စက်နားခိုရာအိမ်ဂေဟာသို့ ပြန်မရောက်သေးသူများ မတ်တတ်ရပ်နေဆဲပင်။ ဟီးနီးဘတ်(စ)ကားကြီးများ၏ ဟွန်းတီးသံနှင့်ကားစပယ်ရာတို့၏လူခေါ်သံကို ကြားနေရဆဲဖြစ်လေသည်။

အောက်ထပ်တိုက်ခန်းမှ ပင်စင်စား အဘိုးကြီးကတော့ ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီမို့ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သနေပြီဖြစ်သည်။ သူက နားလေးတော့သူ့အသံ သူကြားရလေအောင် အကျယ်ကြီးရွတ်ဖတ်တတ်လေသည်။

‘လုံးစုံများစွာ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ
ဥပဒ်ရန်ဘေး ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ’ တဲ့။

ဒီအသံကိုညစဉ်ညတိုင်းကြားနေကျမို့ ကိုလင်းသည် အလွတ်ပင် ရနေပြီ ဖြစ်သည်။ ခဏနေလျှင်

‘လူအချင်းချင်း လှည့်ပတ်ခြင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ။
အထင်သေးခြင်း အချင်းချင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ။

ဆင်းရဲလိုခြင်း အချင်းချင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ’ ဟု ဆက်လက်ပြီး ရွတ်ဆိုဆုတောင်းလိမ့်ဦးမည်ကိုလည်း ကြိုတင်ကြားယောင်နေမိသည်။

‘သူ့ရဲ့မေတ္တာ၊ သူ့ရဲ့ဆုတောင်းသံဟာ ကမ္ဘာအနှံ့ ပြန့်ပြီး စူးရှထိရောက်နိုင်ပါစေ’

ကိုလင်းက စိတ်အတွင်းမှ ထပ်ဆင့်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။ ကိုလွင့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မှောင်မိုက်မိုက်ကောင်းကင်ပြင်ကို မျှော်ငေးကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ထိုင်နေသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောဖြစ်ကြပေ၊ နှစ်ဦးလုံး၏ အတွေးကွန်ရက်ကတော့ နောင်လာမည့် အနာဂတ်ကာလများဆီသို့ ဖြန့်ကြက်ပြေးလွှား

သွားနေသည်။

ကောင်းကင်ကျယ်တွင် လခြမ်းကွေးကွေးလေးက မှိန်မှိန်ဖျော့ဖျော့လေး လင်းနေသည်။

ခပ်ကျဲကျဲ ပြန့်နေသော ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေကတော့ ဖြိုးဖြိုးဖျပ်ဖျပ်နှင့် တလက်လက် တောက်ပနေလေသည်။